

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II.AKa.91/19	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:			
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia (...)			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w		

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu			
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO					

WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków	
Lp.	Zarzut
	<p>Apelacje od powyższego wyroku złożyli obrońcy oskarżonych.</p> <p>Obrońca oskarżonego R. P. (1), formułując na wstępie apelacji wniosek o uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w P., zarzuciła Sądowi I instancji:</p> <p>1. „...naruszenie przepisów postępowania, jakie miały wpływ na treść zaskarżonego wyroku to jest:</p> <p>a) art.410 kpk w związku z art.424 kpk i art.7 kpk poprzez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego tak</p>

pod kątem merytorycznym jak i formalno – prawnym, czego materialnym dowodem jest uzasadnienie zaskarżonego wyroku i jednocześnie oparcie ustaleń faktycznych jedynie na części materiału dowodowego ujawnionego w toku postępowania, a pominięcie w uzasadnieniu wyroku rozważań prawnych jak i dowodowych dotyczących, to jest:

- oparcie ustaleń faktycznych co do sprawstwa w znamienitej większości czynów (I, II, III, częściowo IV, VII, XII aktu oskarżenia) na materiałach z kontroli operacyjnej, a nie przedstawienie w

uzasadnieniu
wyroku:

ani jednego
zdania na
temat
spełnienia
wymogów
formalno –
prawnych
dotyczących
art.19
ustawy o
Policji w
brzmieniu
obowiązującym
w dacie
rzekomego
popęłnienia
zarzucanych
oskarżonemu
R. P. (1)
przestępstw,

ani jednym
zdaniem,
które
rozmowy
mają
konkretnie
wskazywać
na udział
oskarżonego
R. P. (1) w
popęłnieniu
zarzucanych
mu
przestępstw,
a zbycie
tego
obowiązku
kuriozalnym
stwierdzeniem,
iż „nie taki
jest cel
uzasadnienia
wyroku”,

skąd
wiadomym

jest, że rozmowy, choć nie wiadomo z uzasadnienia wyroku, które miały być prowadzone przez oskarżonego R. P. (1), skoro w toku postępowania nie przeprowadzono żadnego dowodu z opinii fonoskopijnej, z którego miałyby wynikać, że za rozmowami tymi stoi oskarżony R. P. (1),

- pominięcie przy ocenie wiarygodności zeznań świadka A. D. (1), iż w sprawie (...) Sądu Rejonowego w L. został on skazany za składanie fałszywych zeznań, a zwłaszcza nie ustosunkowanie się do w uzasadnieniu wyroku czy

kwestia ta
miała czy
nie miała
żadnego
znaczenia
dla
podsumowania
tych zeznań
przez Sąd,

- pominięcie
przy ocenie
wiarygodności
zeznań A. D.
(1), iż to
rzekomo R.
P. (1) miał
uczestniczyć
z nim w
obrocie
odpowiednio
(...) gramów
amfetaminy
w
rozumieniu
art.56 ust.3
ustawy o
przeciwdziałaniu
narkomanii,
podczas gdy
z wyroku
w sprawie
A. D. (1)
(w sprawie
(...))
wynika, że
z ilości tych
zaledwie
(...) gramów
przekazał Ł.
W., a z
zeznań
samego A.
D. (1)
złożonych
na
rozprawie w
dniu (...)
wynika, że
w/w nie

tłumaczył
oskarżonemu
R. P. (1)
co będzie
robił z tą
amfetaminą,
a zatem w
oparciu o
co ustalono
odpowiedzialność
z art.56
ustawy o
przeciwdziałaniu
narkomanii
– nie
wiadomo,

- pominięcie
przy ocenie
wiarygodności
zeznań A.
D. (1) w
zakresie
funkcjonowania
rzekomej
zorganizowanej
grupy
przestępczej,
która miał
współkierować
R. P. (1),
iż np. w
związku z
napadem na
kantor na
Rondzie (...)
nie
informował
o niczym R.
P. (1), bo
on nie miał
z tym nic
wspólnego,
żeby go
informować,
a przecież
na tym
polega
istota
funkcjonowania

zorganizowanej
grupy
przestępczej,
aby
„informowano
szefa grupy”
o
wszystkich
istotnych
poczynaniach
przestępczych
w ramach
jej
działalności,

- pominięcie przy ocenie wiarygodności zeznań świadka A. D. (1) w zakresie usiłowania rozboju na kantor w G., w zakresie którego R. P. (1) miał udzielić pomocnictwa poprzez przekazanie broni palnej, którą miał mieć przy sobie A. D. (1), w sytuacji gdy:

A. D. (1) na rozprawie w dniu 7 maja 2014 roku zeznał, że nie wie skąd wzięły się w jego sprawie

przed
Sądem
Okręgowym
w Zielonej
Górze
stwierdzenia,
że ktoś z
tej broni
strzelał,
gdyż nie
przypomina
sobie, by
cos takiego
zeznawał,

A. D. (1) na
rozprawie w
dniu 27
stycznia
2017 roku
wyraźnie
zeznał, że
dostał
rzekomo
broń od R.
P. (1) przed
wyjazdem
do L., a
nie do G.,
z dopiero
potem miał
dostać
telefon od S.
M. (1), że
jest robota
w G. i
pytał się czy
ma D. ze
sobą broń –
co pokazuje,
że nawet
jeśli takowa
broń była
przekazana
przez R. P.
(1) to nie
była ona
przekazana
w celu
udzielenia

tym samym
pomocnictwa
do rozboju,
skoro
pomysł
przestępstwa
zrodził się
po
rzekomym
przekazaniu
broni,

- pominięcie
zeznań
świadka D.
R., który na
rozprawie w
dniu (...)
zeznał o
przyczynach
konfliktu R.
P. (1) z A.
D. (1), który
następnie
zaczął
pracować w
zakresie
sprowadzania
aut z
zagranicy z
jego kolegą
M. ze S.
z którym
doszło do
bliźniaczo
podobnego
konfliktu
jak z R. P.
(1),

- pominięcie
tej części
zeznań
świadka M.
Z. (1), który
wyraźnie
zeznał na
rozprawie,
iż
dokonanie

rozboju na
kantor miał
wykonać
sam A. D.
(1) (K.)
z jakimś
młodym
chłopakiem
oraz że
prokuratorowi
nie mówił o
tym
zdarzeniu
prawdy, a
zeznawał to
co mu się
kalkulowało,

b) art.19 ust.15
ustawy o Policji
w związku z
art.393 § 1 i 2
kpk i art.394 § 2
kpk i w związku z
art.143 § 1 pkt.7
kpk poprzez
ujawnienie bez
odczytywania
„materiałów z
kontroli
operacyjnej wraz
z materiałami
niejawnymi
znajdującymi się
w kancelarii
tajnej” w sytuacji
gdy:

- przyjęcie
stwierdzenia
„materiałów
z kontroli
operacyjnej”
wyjaśnia,
czy Sąd miał
na myśli
nagrane
rozmowy
zarejestrowane
na

nośnikach
czy
stenogramy
z rozmów,

- nie ma
żadnej
informacji
w aktach
sprawy, iż
stenogramy
odpowiadają
poszczególnym
rozmowom
zarejestrowanym
w ramach
kontroli
operacyjnej
o
wskazanych
w
postanowieniu
w dniu (...)
kryptonimach
(...),

c) art.167 kpk w
związku z art.193
§ 1 kpk poprzez
zaniechanie
przeprowadzenia:

- dowodu z
opinii
biegłego z
dziedziny
fonoskopii
na
okoliczność
ustalenia,
czy
rozmowy,
jakie stały
się
podstawą
wyroku –
choć nie
wiadomo z
uzasadnienia
które – były

autorstwa
oskarżonego
R. P. (1),
a co ma
istotne
znaczenie
tym
bardziej, że
Sąd
rozpoznający
sprawę „po
rozpoczęciu
przewodu
sądowego
od nowa
w innym
składzie, nie
zapoznał się
z
„nagraniami”
rozmów, a
zatem nie
mógł nawet
samemu
czysto
hipotetycznie
porównać z
głosem na
rozprawie
R. P. (1),

- dowodu z
wykazu
połączeń
telefonicznych
monitorowanych
w ramach
kontroli
operacyjnej,
albowiem
wykazy te
według
oskarżyciela
miały
stanować
istotne
źródło
dowodowe
w

przedmiotowej
sprawie,

d) art.366
§ 1 kpk w
związku z art.2
§ 2 kpk poprzez
nie wyjaśnienie
prawdy
materialnej w
sprawie to jest:

- w oparciu o
jakie
konkretnie
twierdzenia
zarejestrowane
podczas
kontroli
operacyjnej
ustalono
odpowiedzialność
karną
oskarżonego
R. P. (1) w
przedmiotowej
sprawie, a
zwłaszcza w
zakresie
głównego
zarzutu to
jest
uczestnictwa
w
wewnątrzspółnotowym
nabyciu 7 kg
marihuany,
- czy istnieje
jakikolwiek
dowód w
sprawie
świadczący
o tym, że
R. P. (1)
uczestniczył
w pobiciu P.
Z.,
odebraniu
mu

narkotyków
i następnie
podziale
narkotyków
oraz
dlaczego
zarzutu w
tym
zakresie nie
miał
postawionego
A. D. (1),

- która
rozmowa
telefoniczna
w sprawie
ma
świadczyć o
tym, że
razem z
T. B. (1)
chciał on
nabyć (...) kg
amfetaminy
co jest
istotne tym
bardziej, że
według
ustaleń
Sądu
oskarżony
P. Z. miał
już w tym
czasie (9
październik
– (...) (...))
nie
uczestniczyć
w
strukturach
zorganizowanej
grupy
przestępczej
(do sierpnia
2009 roku),
gdyż według
A. D. (1)

był jakiś
konflikt,

- na jakiej podstawie przyjęto, iż czynności, które miał przedsięwziąć w ramach zarzutu X m.in. R. P. (1) polegały na „odkazananiu” skazanego spirytusu etylowego, albowiem wyjaśnienia A. D. (1) nie tłumaczą w minimalnym zakresie tego procederu,

- na jakiej podstawie dowodowej przyjęto, iż R. P. (1) przyznał się do zarzutu udzielenia narkotyków J. P. (1) i posiadania narkotyków w M., co wynika wprost z protokołu rozprawy z dnia (...) roku,

2. błąd w ustaleniach faktycznych

przyjętych za
podstawę
zaskarżonego
wyroku, a
sprowadzający
się do mylnego
uznania, iż
oskarżony R.
P. (1) dopuścił
się zarzucanych
mu czynów,
w sytuacji gdy
prawidłowo
dokonana ocena
materiału
dowodowego
zwłaszcza przez
pryzmat jego
legalności winna
prowadzić do
całkowicie
odmiennych
ustaleń, a w
szczegółności, iż:

- R. P. (1) nie brał udziału w żadnych strukturach przestępczych, a tym bardziej nimi nie kierował,
- R. P. (1) nie brał udziału w żadnych przestępstwach narkotykowych, a zwłaszcza nie brał jakiegokolwiek udziału w wewnątrzspółnotowych przemytach,
- R. P. (1) nie udzielił nikomu

żadnego
pomocnictwa
do
popęnienia
przestępstwa
rozboju w
G....”

Obrońca
oskarżonego **S.**
M. (1) zarzuciła
Sądowi I
instancji:

I. „...obrazę
przepisów prawa
materialnego tj.
art.22 § 1
kk poprzez jego
nie zastosowanie
w podstawie
wymiaru kary w
zakresie czynu
przypisanego
oskarżonemu w
punkcie 13
wyroku, w
sytuacji gdy
czynu w postaci
rozboju na
kantor w G.
bezpośredni
sprawca, A.
D. (1) w
dniu (...) roku
jedynie usiłował
dokonać
albowiem do
zaboru mienia
ostatecznie nie
doszło, co
implikuje z kolei
odpowiedzialność
pomocnika nie
na zasadzie
art.19 § 1 kk
lecz na zasadzie
art.22 § 1 kk;

II. obrazę przepisów prawa materialnego tj. art.19 § 1 kk poprzez jego zastosowanie w podstawie wymiaru kary w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 13 zaskarżonego wyroku, w sytuacji gdy czynu w postaci rozboju na kantor w G. bezpośredni sprawca, A. D. (1) w dniu (...) roku jedynie usiłował dokonać, co implikuje z kolei odpowiedzialność pomocnika nie na zasadzie art.22 § 1 kk lecz na zasadzie art.19 § 1 kk;

III. obrazę przepisów prawa materialnego tj. art.13 § 1 kk poprzez jego niezastosowanie w podstawie skazania w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 13 wyroku, w sytuacji gdy czynu w postaci rozboju na kantor w G.

bezpośredni
sprawca, A.
D. (1) w
dniu (...) roku
jedynie usiłował
dokonać, w
związku z czym
czyn
oskarżonego S.
M. (1) należałoby
(ewentualnie)
zakwalifikować
jako udzielenie
pomocy do
usiłowania
rozboju – art.18
§ 3 kk w zw. z
art.13 § 1 kk w
zw. z art.280 § 2
kk

IV. obrazę
przepisów
postępowania,
która miała
istotny wpływ
na treść
zaskarżonego
wyroku tj. art.4
kpk i art.7
kpk polegającą
na naruszeniu
zasady
swobodnej
oceny dowodów
i oparciu
rozstrzygnięcia
w całości na
zeznaniach i
wyjaśnieniach A.
D. (1), w
sytuacji gdy te
wyjaśnienia i
zeznania
nacechowane są
dużą
zmiennością, sa
wewnętrznie
sprzeczne, nie
poddają się

regułom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, a sam A. D. (1) jest osoba wielokrotnie karaną, w tym za składanie fałszywych zeznań, a jednocześnie w sytuacji, gdy A. D. (1) znajdował się w konflikcie z oskarżonym S. M. (1) i podejmował działania, mające na celu zaszantażowanie i zastraszenie jego rodziny, co w konsekwencji doprowadziło Sąd do błędnego ustalenia w zakresie winy i sprawstwa oskarżonego;

V. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjęty za podstawę zaskarżonego wyroku, mający wpływ na jego treść, poelgający na przyjęciu, że oskarżony S. M. (1) brał udział w rozboju na salon gier w P. oraz w przestępstwie usiłowania rozboju na kantor w G. przy

jednoczesnym
uznaniu za
wiarygodne w
całości zeznań
świadka M. Z. (1)
złożonych w oku
postępowania
sądowego, w
których
wyraźnie
wskazał on, iż
osobą która
zorganizowała i
kierowała
rozbojem na
kantor w G.
był A. D. (1),
a jednocześnie
zaprzeczył on,
by A. D. (1)
kontaktował się
z kimkolwiek
telefonicznie
zarówno w
trakcie czynu,
jak i po jego
zakończeniu
(protokół
rozprawy z dnia
(...)) a także iż
zysk z czynu
przestępnego
miał zostać
rozdzielony
jedynie na trzy
osoby, tj. pośród
bezpośrednich
sprawców
czynu;

VI. błąd
w ustaleniach
faktycznych,
przyjętych za
podstawę
zaskarżonego
wyroku, mający
wpływ na jego
treść, polegający
na przyjęciu,

że S. M.
(1) kierował
zorganizowaną
grupą mającą na
celu popełnienie
przestępstw, w
tym w zakresie
przemytu
narkotyków z
H. do Polski
(strona pierwsza
uzasadnienia), w
sytuacji gdy
ustalenie to
nie znajduje
jakiegokolwiek
potwierdzenia w
zgromadzonym
materiale
dowodowym, a
nadto w treści
samego
uzasadnienia
wyroku brak
jakichkolwiek
ustaleń w tym
zakresie;

VII. obraza
przepisów prawa
procesowego tj.
art.167 kpk w zw.
z art.170 § 1
pkt 5 kk poprzez
oddalenie
wniosków
obrońcy
oskarżonego S.
M. (1) o
przeprowadzenie
dowodu z
dokumentów z
akt sprawy
szczegółowo
wymienionych w
protokole
rozprawy z dnia
(...) rok jako
zmiernych
jedynie do

przedłużenia
postępowania, a
następnie
uznanie
wyjaśnień i
zeznań A. D. (1)
za wiarygodne
w całości i
oparcie na nich
rozstrzygnięcia
w sprawie, a
to w sytuacji
gdy wskazane
wyżej wnioski
dowodowe
obrońcy
oskarżonego S.
M. (1) zmierzały
do wykazania,
że zeznania i
wyjaśnienia A.
D. (1) złożone
w niniejszym
postępowaniu
nie zasługują
na przymiot
wiarygodności i
jako takie nie
mogą stanowić
podstawy
wyrokowania;

VIII. obraza
przepisów prawa
procesowego tj.
art.410 kpk
poprzez
pominiecie
oceny zeznań
świadków J.
M. oraz D.
N., a także
znajdującego się
w aktach sprawy
listu
sporządzonego
przez A. D. (1) i
zaadresowanego
do S. M. (1), co
w konsekwencji

spowodowało, że Sąd nie poddał jakiegokolwiek analizie podnoszonych przez oskarżonego S. M. (1) istotnych okoliczności sprawy, a dotyczących motywacji A. D. (1) do zmiany wyjaśnień i podjęcia decyzji o obciążaniu współoskarżonych w sprawie, a zaskarżony wyrok został wydany z pominięciem tych okoliczności, co z kolei doprowadziło Sąd do błędnych ustaleń w zakresie winy i sprawstwa oskarżonego,

IX. obrazę przepisów prawa procesowego tj. art.424 § 1 kpk poprzez brak wskazania w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, czy Sąd uznał zeznania J. M. i D. N. za wiarygodne, czy nie wiarygodne w całości lub części, a jeśli Sąd odmówił wiarygodności zeznaniom

wskazanych
wyżej osób, to z
jakiego powodu,
a także poprzez
brak oceny mocy
dowodowej listu
sporządzonego
przez A. D. (1), a
zaadresowanego
do oskarżonego
S. M. (1) co
spowodowało w
konsekwencji, że
kontrola
instancyjna
zaskarżonego
wyroku jest
znacznie
utrudniona;

X. rażąco
niewspółmierność
kary orzeczonej
w stosunku do
oskarżonego, w
sytuacji gdy
okoliczności
popelnienia
czynu, jak i
rozmiar
wyrządzonej
szkody wskazują
na to, że stopień
społecznej
szkodliwości
czynów nie jest
wysoki...”

Podnosząc tak
sformułowane
zarzuty obrońca
oskarżonego S.
M. (1) wniosła o:

1. „...zmianę
zaskarżonego
wyroku i
uniewinnienie
oskarżonego od
wszystkich

zarzucanych mu czynów, a ewentualnie z ostrożności procesowej o

2. zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie rozstrzygnięcia o karze poprzez wymierzenie oskarżonemu kar jednostkowych i kary łącznej w dolnej granicy ustawowego zagrożenia...”

Obrońca oskarżonego **M. B. (1)** zarzucił Sądowi Okręgowemu: „...obrazę przepisów prawa procesowego, mającego wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

1. art.2 § 1 pkt.1 kpk w związku z art.2 § 2 kpk w związku z art.366 § 1 kpk poprzez nie wyjaśnienie wszystkich okoliczności sprawy, a w szczególności:

a) wyjaśnienia czy oskarżony **M. B. (1)** w ogóle miał świadomość

istnienia
jakiegokolwiek
grupy
przestępczej,
swojej
przynależności
do niej, jej
składu
osobowego;

b) wyjaśnienia
w jakich
okolicznościach
oskarżony M. B.
(1) oraz z jakich
to względów do
domniemanej
zorganizowanej
grupy
przestępczej
kierowanej przez
współoskarżonych
S. M. (1) i R. P.
(1) przystąpił;

c) wyjaśnienia
jaką rolę miał
rzekomo pełnić
oskarżony M.
B. (1) w
domniemanej
grupie
przestępczej,
jakie były jego
rzekome
powiązania z
pozostałymi
osobami
wymienionymi
w opisie
zarzucanego
czynu;

2. art.7 kpk
w zw, z art.410
kpk w zw. z
art.424 § 1 pkt.
2 kpk poprzez
jednostronną i
nacechowaną

brakiem
obiektywizmu
ocenę materiału
dowodowego
wyrażająca się w
pominięciu tych
fragmentów
wyjaśnień
współoskarżonych
oraz zeznań
świadców, które
świadczą o
niewinności
oskarżonego o
braku zamiaru
popelnienia
przez niego
zarzucanych mu
przestępstw, co
stanowi
przekroczenie
granic
swobodnej
oceny dowodów,
w szczególności
poprzez:

a) uznanie za
niewiarygodne i
jako stanowiące
wyłącznie linię
obrony
wyjaśnienia
oskarżonego M.
B. (1)
nieprzyznającego
się do
zarzucanych mu
czynów, że
względnie, że „były
one sprzeczne z
innymi
wiarygodnymi
dowodami, które
wskazywało na
sprawstwo i
winę” w postaci
zeznań
świadców,
protokoły

przeszukań,
opinie biegłych i
nagrania
rozmów
telefonicznych,
w sytuacji gdy
jedynym
dowodem
przemawiającym
na niekorzyść
oskarżonego M.
B. były
wyjaśnienia i
zeznania A. D.
(1), a brak jest
innych dowodów
w postaci zeznań
świadków,
protokołów
przeszukań,
opinii biegłych
czy nagrań
rozmów
telefonicznych,
które to by
się w jakikolwiek
sposób odnosiły
do zarzucanych
oskarżonemu
czynów, co
prowadzi do
wniosku, iż nie
sposób
przeanalizować
jakimi
kryteriami
kierował się
Sąd Okręgowy
dokonując oceny
wyjaśnień
oskarżonego M.
B. i nasuwa
jednoznaczny
wniosek o pełnej
dowolności Sądu
meriti w tym
zakresie;

b) pominiecie
wyjaśnień

współoskarżonych
w zakresie jakim
oni zaprzeczyli
aby, brali udział
w podziale
rzekomych 5
kg amfetaminy,
która miała
być uprzednio
zabrana
współoskarżonemu
P. Z. i oparcie
się przez Sąd
w tym zakresie
wyłącznie na
wyjaśnieniach i
zeznaniach A. D.
(1), w sytuacji
gdy:

- brak jest
jakiiegokolwiek
dowodu,
który
pozwoliłby
na
przyjęcie, iż
współoskarżony
P. Z.
kiedykolwiek,
nie mówiąc
o
czasokresie
wskazanym
w jego
zarzutach
był w
posiadaniu
jakichkolwiek
narkotyków,
a zwłaszcza
5 kg
amfetaminy;
- brak jest
jakiiegokolwiek
dowodu,
aby
oskarżeni R.
P. (1), T.

B. (1), S.
M. (1) i R.
M. dokonali
zaboru 5 kg
amfetaminy
P. Z.;

- zaden z
współoskarżonych
czy
przesłuchanych
w toku
postępowania
przygotowanego
i sądowego
(poza A. D.
(1))
świadków
nie
potwierdził
aby był
naocznym
świadkiem
podziału
tejże
rzekomej
amfetaminy
w M., co
przedkłada
się
automatycznie
na błędne
ustalenie
Sądu, iż
oskarżony
M. B. (1)
swoim
zachowaniem
wyczerpał
znamiona
czynu z
art.56 ust.3
ustawy o
przeciwdziałaniu
narkomanii;

c) poprzez
uznanie za
wiarygodne
wyjaśnień i

zeznań A. D. (1) i przyjęciu tego dowodu jako podstawy do przypisania oskarżonemu M. B. sprawstwa i winy zarzucanych mu przestępstw w sytuacji gdy:

- świadek A. D. (1) jest osobą karaną za składanie fałszywych zeznań, a wedle informacji ujawnionych w toku sprawy również osobą zdolną do manipulacji, co winno nakładać na Sąd obowiązek zachowania daleko idącej ostrożności przy ocenie depozycji składanych przez w/w;
- z dokumentów z akt sprawy wynika, że depozycje składane przez A. D. (1) nie były składane

spontanicznie,
lecz w
związku z
nieotrzymaniem
przez niego
od
poszczególnych
osób
występujących
w niniejszej
sprawie w
charakterze
oskarżonych
określonych
korzyści
finansowych;

- z treści
zeznań
samego
świadka A.
D. (1)
wynika, iż
jest on
zdolny do
składania
zeznań
określonej
treści w
zależności
od tego
jakie
korzyści
dana treść
tych zeznań
ma mu
przynieść;
- z treści
zeznań
samego
świadka A.
D. (1)
wynika, iż
pouczony o
treści art.60
§ 3 kk przez
przesłuchującego
nie ujawnił
wszystkich

okoliczności
związanych
ze swoją
działalnością
przestępczą
w
szczególności
zataił
okoliczności
związane z
napadem na
salon gier
na Ś., co
winno
rzutować na
ocenę
depozycji
składanych
przez tą
osobę;

- wyjaśnień i
zeznań A.
D. (1) w
zakresie w
jakim
obciąża on
oskarżonego
M. B. (1) co
do
rzekomego
jego udziału
w
usiłowaniu
napadu na
kantor w G.
w postaci
pomocnictwa
nie
potwierdza
żaden inny
dowód, w
szczególności
wyjaśnienia
i zeznania
bezpośrednich
świadków
tego
zdarzenia;

• wyjaśnień i zeznań A. D. (1) w zakresie jakim obciąża on oskarżonego M. B. (1) co do jego rzekomego udziału w podziale 5 kg amfetaminy, rzekomo uprzednio odebranej oskarżonemu P. Z., nie potwierdza żaden dowód osobowy, ani rzeczowy wręcz przeciwnie pozostałe dowody podważają prawdziwość twierdzeń A. D.

d) pominięcie treści wyjaśnień i zeznań świadka w osobie M. Z. (1) czy Ł. W., który nie potwierdził informacji przekazanych organom ścigania przez A. D. (1) – w szczególności tego aby A. D. (1) spotkał się

miedzy innymi w K. z oskarżonym M. B. (1), dokonywał z nim jakichkolwiek ustaleń co do przyszłego napadu, a w szczególności tego aby kontaktował się z oskarżonym M. B. telefonicznie, co świadczy na korzyść oskarżonego;

e) poprzez całkowite dowolne odniesienie się przez Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku co do dowodów z kontroli operacyjnej i brak jakiegokolwiek wskazania przez Sąd którego z oskarżonych dana kontrola operacyjna dotyczyła, na jaki numer telefonu lub nr (...) aparatu, za jaki okres, czy uzyskano zgody następcze celem wykorzystania materiałów z kontroli operacyjnej prowadzonej wobec części oskarżonych w

stosunku do
innych, a nadto
zaniechanie
wskazania, które
konkretnie z
rozmów
utrwalonych w
ramach
stosowanej
kontroli
operacyjnej i
jaka ich treść
pozwala na
uznanie tego
dowodu jako
przydatnego do
poczynienia
ustaleń
faktycznych w
szczegółności w
stosunku do M.
B. (1) w zakresie
stawianego mu
zarzutu udziału
w
zorganizowanej
grupie
przestępczej,
udziału w
obrocie
środkami
psychotropowymi
czy zarzutu
pomocnictwa do
rozboju;

A które to
naruszenia
przepisów
postępowania
karnego
skutkowały
błędem w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
wyroku
mających wpływ
na jego treść

sprowadzających się do mylnego uznania, iż oskarżony był członkiem zorganizowanej grupy przestępczej kierowanej przez oskarżonego S. M. (1) i R. P. (1), że dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa z art.56 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz pomocnictwa do rozboju w ramach funkcjonowania tej grupy, w oskarżony miał świadomość istnienia i przynależności do tej grupy przestępczej, aby podlegał w zakresie rzekomych swoich działań kierownictwu oskarżonego S. M. czy R. P. i realizował ich polecenia, wytyczne odnośnie zarzucanych mu przestępstw...”

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego M. B. (1) wniosła:

I. „...o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od stawianych mu zarzutów, a ewentualnie z daleko idącej ostrożności procesowej

II. o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w (...)

Obrońca oskarżonego **M. S. (1)** zarzucił Sądowi Okręgowemu:

„...błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść wyroku, polegający na dowolnym uznaniu osk. M. S. (1) za winnego popełnienia czynów wskazanych w punktach od 19 do 23 zaskarżonego wyroku, podczas gdy zgromadzony materiał dowodowy nie

daje ku temu podstaw...”

Podnosząc tak sformułowany zarzut obrońca oskarżonego M. S. (1) wniósł: „...o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od przypisanych jemu czynów...”

Obrońca oskarżonego **P. Z.** zarzucił Sądowi I instancji:

1) „...rażące naruszenie przepisów postępowania, jakie miały wpływ na treść zaskarżonego wyroku, to jest:

a) art.7 kpk w związku z art.424 kpk poprzez rażąco dowolną ocenę materiału dowodowego czego materialnym dowodem jest uzasadnienie zaskarżonego wyroku, to jest:

- przyjęcie, iż wyjaśnienia oskarżonych zaprzeczających sprawstwu i winie (w

tym osk. Z.)
są sprzeczne
z innymi
wiarygodnymi
dowodami
w sprawie,
ale bez
jakiegokolwiek
odniesienia
się do
tychże
dowodów
tak aby
umożliwić
poznanie
toku
rozumowania
Sądu I
instancji, a
tym samym
uniemożliwiając
kontrolę
instancyjną
swoich tez
uzasadnienia.

- przyjęcie
sprawstwa i
winy m.in.
oskarżonego
Z. w oparciu
o dowody
z kontroli
operacyjnej,
podczas
gdy:

Sąd nie
dokonuje
żadnej
analizy
prawnej
zgromadzonego
w ten
sposób
materiału
dowodowego
ze
wskazaniem
jego

legalności
lub braku
legalności,

Sąd nie
przytacza
ani jednej
rozmowy
telefonicznej,
która ma
świadczyc o
popelnieniu
przez
oskarzonego
Z.
poszczególnych
przestępstw
uznając –
co jest
kuriozalne
– że nie
taki jest cel
uzasadnienia
wyroku,

- ustalenie
stanu
faktycznego
w oparciu
o ujawnione
na
rozprawie
dowody bez
odczytywania,
w tym
znajdujące
się w
Kancelarii
(...), a nie
sporządzenie
uzasadnienia
wyroku w
tej części, w
przeciwnym
bowiem
wypadku
Sąd
przesyłając
obronie
wyrok z

uzasadnieniem
winien nas
poinformować
w trybie
art.100 § 5
kpk,

- przyjęcie na
sprawstwo i
winę
oskarżonego
Z. w
zakresie
czynu z
art.56 ust.3
ustawy o
przeciwdziałaniu
narkomanii,
iż
wiarygodnym
źródłem
dowodowym
był A. D.
(1) (tzw.
„świadek ze
słyszania”)
który nie
miał
uczestniczyć
w tej
„transakcji”
a miał się o
niej
dowiedzieć
od S. M.
(1) i R. P.
(1), którzy
zaprzeczyli
takiemu
zdarzeniu,
- przyjęcie
udziału P.
Z. jako
uczestnika
grupy
przestępczej
S. M. (1)
i R. P. (1)
przez okres

1 miesiąca,
czyli
sierpnia
2009 roku a
jednocześnie
bez
wskazania
jaki dowód
miałby o
powyższym
świadczyc,
dlaczego
akurat
wstąpienie
w szeregi
tej grupy
przestępczej
nastąpiło
dopiero w
(...) roku,
dlaczego
opuszczenie
tych
szeregów
nastąpiło po
upływie
niespełna
miesiąca i
co to
spowodowało,

- przyjęciu
udziału P.
Z. w
wewnątrzspółnotowym
nabyciu
marihuany
w ilości 5
kg, mimo
iż o fakcie
tym nie
wspomina
nawet
jednym
słowem
mający
uczestniczyć
w tej grupie
A. D. (1),
co w świetle

jego wiedzy
wydaje się
być mało
prawdopodobne,
aby nie
chciał on
przekazać
takich
informacji
Sądowi,
chyba że
po prostu
do takich
zdarzeń nie
doszło,

b) art.366 § 1
kpk w zw. z art.2
§ 2 kpk poprzez
brak dążenia do
wykrycia prawdy
obiektywnej w
przedmiotowym
postępowaniu z
jednoczesnym
naruszeniem
zasady
domniemania
niewinności w
rozumieniu art.5
§ 1 kpk to jest:

- nie
wyjaśnienie,
która
konkretnie
rozmowa
telefoniczna
wskazuje na
udział
oskarżonego
w
przypisanych
mu w
wyroku
przestępstwach,
- kiedy i w
wyniku
jakiego

zdarzenia
oskarżony
Z. miał
zostać
„przyjęty” w
struktury
rzekomej
grupy
przestępczej,
która miał
kierować S.
M. i R. P.,
kto miał o
tym
zdecydować,
jaka rolę
miał w tej
strukturze
pełnić P. Z.,
z jakiego
powodu
opuścił
grupę (lub
został
usunięty)
po
niespełna
miesiącu i
dlaczego
mimo tego
miał
dopuścić się
przestępstwa
z art.56
ust.3
ustawy o
przeciwdziałaniu
narkomanii
z członkami
grupy, gdy
sam nie
miał już
do tych
struktur
należać,

c) art.410
kpk poprzez
pominięcie
części

zgromadzonego
w sprawie
materiału
dowodowego,
który
przeprowadzony
lub ujawniony
w trybie art.394
kpk, a który
w znaczącym
stopniu
podważał
ustalenia stanu
faktycznego, to
jest:

- faktu, że
żadna osoba
słuchana w
sprawie w
jakimkolwiek
charakterze
(oskarżony,
świadek)
nie
wskazała
ani jednego
zdania na
temat
znajomości
towarzyskiej
z
oskarżonym
Z., również
nikt nie
wskazał aby
popęlniał z
nim
przestępstwa,
a depozycje
A. D. (1)
ograniczyły
się jedynie
do
stwierdzenia,
że wie od
innych, że
rzekomo P.
Z. został
napadnięty i

odebrano
mu 5 kg
amfetaminy,
czego nikt
nie
potwierdził,

- faktu, iż
przy
uznaniu
zeznań
świadka A.
D. (1) jako
wiarygodnego
źródła
dowodowego
Sąd
pomiął, iż
w/w był
wcześniej
skazany za
składanie
fałszywych
zeznań, co
powinno
być
poddane co
najmniej
ocenie w
uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku,

d) art.19 ust.3
ustawy o Policji
w brzmieniu
obowiązującym
w dacie
uzyskiwania
zgód
następczych
poprzez:

- uzyskanie
zgody po
upływie
ponad 3
miesiące od
zakończenia
kontroli

operacyjnej
stosowanej
wobec R.
P. (1) na
numer (...),

- uzyskanie
zgody
następczej
co do
przestępstwa
z art.55
ust.3
ustawy o
przeciwdziałaniu
narkomanii,
podczas gdy
zgoda
uprzednia z
dnia (...) co
do R. P. (1)
dotyczyła
czynów z
art.258 kk i
art.56 ust.3
ustawy o
przeciwdziałaniu
narkomanii,

2) błąd
w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
zaskarżonego
wyroku a
sprowadzający
się do mylnego
uznania, iż P.
Z. uczestniczył
w strukturach
przestępczości
zorganizowanej i
w jej ramach
popelniał
przestępstwo
wewnętrznotowego
nabycia
marihuany, a
nadto będąc

już poza jej strukturami uczestniczył raz w obrocie środkami narkotycznymi w postaci amfetaminy, mimo, iż żaden dostępny materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia takich ustaleń,..."

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego P. Z. wniósł:

1. „...o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego P. Z. od wszystkich przypisanych mu w wyroku zarzutów, ewentualnie

2. o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w P.”

Obrońca oskarżonego **P. W.** zarzucił Sądowi I instancji:

1. „...Naruszenie art.438 pkt 2 kpk przepisów prawa procesowego

a. art.4, 7, 410 kpk poprzez dowolną i niewłaściwą ocenę materiału dowodowego zebranego w sprawie, a w szczególności nagrań prowadzonych w ramach czynności operacyjnych policji i przyjęciu na podstawie nich, że oskarżony brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez R. P. (1) i S. M. (1), przyjęcie za w pełni wiarygodne zeznań M. M. (1), O. D., O. G., Ł. M. pomimo, że podczas przesłuchania przed Sądem nie potwierdzili swoich twierdzeń, a tym samym, wadliwą ocenę zeznań przesłuchanych świadków na okoliczności uczestnictwa oskarżonego w obrocie

narkotykami,
ilości sprzedaży
czy osiągniętego
dochodu w
sytuacji kiedy
gro z nich
również w
przeszłości
miała stawiane
podobne zarzuty
i była za nie
karana,

b. art.167 kpk w
związku z art.177
kpk i art.193
kpk poprzez
zaniechanie
przesłuchania
świadków M.
M. (1), O.
D., O. G., Ł.
M. w obecności
biegłego
psychologa bądź
psychiatry w
związku z
przywoływanymi
przez nich
kwestiami
niepamięci,
wymuszania
wcześniejszych
wyjaśnień czy
też uzależnienia
od alkoholu
co mogło mieć
wpływ na
rozstrzygnięcie
w sprawie,

c. art.424 §
1 kpk poprzez
brak omówienia
w uzasadnieniu
wyroku, które z
dowodów
uzasadniają
uczestnictwo P.
W. w

zorganizowanej grupie przestępczej, a w szczególności jaka miałyby być jego rola oraz zeznania których świadków i w jakim zakresie potwierdzają dokonywanie obrotu narkotykami przez P. W., brak oceny dlaczego odwołanie zeznań przez M. M. (1) i O. G., Ł. M. Sąd nie uznał za wiarygodne jak i przyjęciu za wiarygodne, że O. D. poinformował o narkotykach oskarżonego. Nadto poprzez nieustosunkowanie się do zeznania A. D. (1) w przedmiocie pomyłki dotyczącej wskazania P. W., a następnie sprostowania przez świadka tego pomówienia,

d. art.5 § 2 kpk rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego nie dających się usunąć wątpliwości związanych z jego uczestnictwem

w
zorganizowanej
grupie
przestępczej i
obrocie
narkotykami,

2. Na podstawie
art.438 pkt 3
kpk błąd w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
rozstrzygnięcia,
a mianowicie
na uznaniu w
oparciu o
czynności
operacyjne
policji, że P. W.
uczestniczył w
zorganizowanej
grupie
przestępczej
choć treść
nagrań nie
wskazuje na
żaden rodzaj
podległości ani
czynności
wykonawcze
wobec innych
osób,

Z ostrożności
procesowej
obrońca
oskarżonego
zarzucił nadto
rażącą
niewspółmierność
orzeczonej kary
w sytuacji kiedy
oskarżony
częściowo
przyznał się do
zarzucanych mu
katem
oskarżenia

czynów i przy
uwzględnieniu
jego trybu życia
po opuszczeniu
aresztu...”

Podnosząc
powyższe
zarzuty obrońca
oskarżonego P.
W. wniósł o
zmianę
zaskarżonego
orzeczenia i
uniewinnienie
oskarżonego od
czynów
zarzucanych mu
w punktach
XXXI, XXXVI
i XXXVII aktu
oskarżenia i
wymierzenie
kary łącznej w
dolnych
granicach
ustawowego
wymiaru kary
bądź uchylenie
orzeczenia i
przekazanie
Sądowi I
instancji celem
ponownego
rozpoznania.

Obrońca
oskarżonego **R.
S. (1)** zarzucił
Sądowi
Okręgowemu „...
obrazę
przepisów
postępowania,
mająca wpływ na
treść orzeczenia,
tj:

1. art.7 kpk
poprzez dowolne

ocenie
zeznań świadka
E. L.,

2. art.173 §
1 zd. 2 poprzez
przeprowadzenie
okazania
świadkowi E. L.
podejrzanych w
sposób
sugerujący,

3. art.7 kpk
poprzez dowolne
ocenie
zeznań świadka
H. F., a
w szczególności
nie należyte
uwzględnienie
jej zeznań, w
których
wskazuje, że
okazy jej na
rozprawie
oskarżony R.
S. (1) nie
brał udziału w
przestępstwach
popelnionych na
jaj szkodę,

4. art.7 kpk
poprzez dowolne
ocenie
zeznań świadka
H. M.,

5. art.171 § 5
pkt 1 oraz §
7 kpk poprzez
uwzględnienie
zeznań świadka
H. M., pomimo,
ze jej zeznania
nie zostały
złożone w
postępowaniu
przygotowawczym

w sposób
swobodny,

6. art.7 kpk
poprzez dowolne
ocenie
zeznań świadka
A. D. (1),

7. art.173 § 1 zd.
2 kpk poprzez
przeprowadzenie
okazania
świadkowi A. D.
(1) podejrzanego
R. S. (1) w
sposób
sugerujący, a
polegający na
poinformowaniu
go, ze
poprzednio
nieprawidłowo
rozpoznał osobę
o pseudonimie
(...) i dlatego
okazanie musi
być powtórzone,

8. art.5 §
2 kpk poprzez
rozstrzygnięcie
istniejących w
sprawie
wątpliwości co
do udziału
oskarżonego R.
S. (1) w
przypisywanych
mu czynach, a
w tym zwłaszcza
wątpliwości co
do
wiarygodności
okazani, na
niekorzyść
oskarżonego...”

Podnosząc
powyższe
zarzuty obrońca

oskarżonego R.
S. (1) wniósł o
zmianę
zaskarżonego
wyroku poprzez
uniewinnienie
oskarżonego od
wszystkich
zarzucanych mu
czynów. (tom 43
karty 8666 –

Obrońca
oskarżonego **M.
P.** zarzucił
Sądowi I
instancji:

- „...
naruszenie
przepisów
postępowania
karnego, a
mianowicie:
art.7 kpk
polegające
na
przekroczeniu
zasady
swobodnej
oceny
dowodów,
poprzez ich
dowolną, a
nie
swobodną
ocenę, co w
konsekwencji
doprowadziło,
do błędnych
ustaleń
faktycznych
polegających
na
przyjęciu, że
oskarżony
M. P.
dopuścił się
zarzucanych
przestępstw,

- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony M. P. dopuścił się zarzucanych mu czynów, w sytuacji, gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego, przy zastosowaniu zasady określonej w art.7 kpk nie daje podstaw do przyjęcia winy M. P....”

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. (tom 43 karty 8660 – 8665)

Obrońca oskarżonego **T. B. (1)** zarzucił

Sądowi I
instancji:

a. „...błąd
w ustaleniach
faktycznych
poelgających na
uznaniu udziału
oskarżonego w
zarzucanych mu
czynach –
podczas gdy
prawidłowa
analiza powinna
prowadzić do
wniosku, iż
oskarżony nie
brał udziału w
tych czynach;

b. naruszenie
prawa
procesowego
poprzez
przekroczenie
granic
swobodnej
oceny dowodów
i uznanie, iż
zgromadzone
dowody
potwierdzają
udział
oskarżonego w
zarzucanych mu
przestępstwach;

c. w braku
uwzględnienia
powyższych
zarzutów – (...)
zarzut razecej
surowości
kary...”

Podnosząc tak
sformułowane
zarzuty obrońca
oskarżonego T.
B. wniósł o
zmianę

zaskarżonego
wyroku i
uniewinnienie
oskarżonego w
razie
uwzględnienia
zarzutu
opisanego pod
pkt a. W razie
uwzględnienia
zarzutów
opisanych w pkt
b. i c. – „...
ewentualnej
stosownej
zmiany
kwalifikacji
prawnej czynu,
oraz
wymierzenia
kary
pozbawienia
wolności z
dobrodziejstwem
warunkowego
zawieszenia
wykonania
orzeczonej
kary...” Nadto
obrońca
oskarżonego
wniósł o
zasądzenie na
rzecz obrońcy z
urzędu kosztów
obrony za
instancję
odwoławczą.

Obrońca
oskarżonego **R.**
M. zarzuciła
Sadowi I
instancji:

I. „...obrazę
przepisów
postępowania,
która miała
wpływ na treść

orzeczenia tj.
art.7 kpk
polegającą na
dowolnej ocenie
zgromadzonego
w sprawie
materiału
dowodowego, w
szczególności na
nadaniu
przymiotu
wiarygodności
wyjaśnieniom i
zeznaniom A.
D. (1), przy
jednoczesnej
bezpodstawnej
odmowie
nadania waloru
wiarygodności
wyjaśnieniom
oskarżonego R.
M., S. M. (1), T.
B. (1), M. B. (1),
Z. M., M. P. oraz
jedynie w części
wyjaśnieniom R.
P. (1),

II. obrazę
przepisów
postępowania,
która miała
wpływ na treść
orzeczenia tj.
art.7 kpk
polegającą na
dowolnej ocenie
zgromadzonego
w sprawie
materiału
dowodowego, w
szczególności
poprzez
wybiórcze
traktowanie
dowodu z zeznań
świadka J. P. (1),

III. błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, iż oskarżony R. M. w okresie od 9 października 2009 roku do (...) (...) roku w P. i M. uczestniczył w obrocie substancją psychotropową w znacznej ilości w postaci 5 kg amfetaminy w ten sposób, że po uprzednim zabraniu w/ w substancji psychotropowej P. Z. przez R. P. (1), T. B. (1), S. M. (1) i R. M., uczestniczył w jej podziale, a następnie czwartą część w/ w amfetaminy zabrał wraz z S. M. (1) w celu dalszego obrotu, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, że oskarżony R. M. dopuścił się popełnienia

zarzucanego mu
czynu,

IV. błąd
w ustaleniach
faktycznych,
który miał
wpływ na treść
orzeczenia,
polegający na
przyjęciu ilości
środków
psychotropowych,
w których
obrocie
oskarżony miał
uczestniczyć, w
oparciu jedynie
o
niekonsekwentne
niepełne
wyjaśnienia i
zeznania A. D.
(1),

V. obrazę
przepisów prawa
materialnego tj.
art.56 ust.3
ustawy z dnia 29
lipca 2005r. o
przeciwdziałaniu
narkomanii
polegającą na
uznaniu, iż
zgromadzony w
sprawie materiał
dowodowy
pozwala na
przypisanie
oskarżonemu
uczestnictwa w
obrocie
substancją
psychotropową
w znacznej
ilości,

VI. rażąca
niewspółmierność

wymierzonej
oskarżonemu
kary poprzez
wymierzenie
oskarżonemu
kary 2 lat
pozbawienia
wolności i
grzywny w
wysokości 200
stawek
dziennych po
(...) zł każda...”

Podnosząc tak
sformułowane
zarzuty obrońca
oskarżonego R.
M. wniosła o:

1. „...zmianę
zaskarżonego
wyroku poprzez
uniewinnienie
oskarżonego od
zarzucanego mu
czynu,

2. ewentualnie
w sytuacji
uznania
oskarżonego za
winnego, o
wymierzenie
oskarżonemu
łagodniejszej
kary
pozbawienia
wolności oraz
kary grzywny,

3. i ewentualnie
o uchylenie
zaskarżonego
wyroku i
przekazanie
niniejszej
sprawy do
ponownego
rozpoznania
Sądowi

Okręgowemu w P.”

Obrońca oskarżonego **D. S.** zarzucił Sądowi Okręgowemu:

1/ „...obrazę przepisów postępowania w postaci art.7 kpk mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a polegającą na dokonaniu dowolnej oceny wyjaśnień i zeznań A. D. (1) i przyznaniu im prymatu wiarygodności, podczas gdy wyjaśnienia i zeznania te – uznane za dowód w sprawie – winny być oceniane z wysoką dozą ostrożności z uwagi na fakt, iż A. D. (1) sam brał udział w procedurze przestępczym i mając świadomość grożących konsekwencji prawnych w związku z popełnionymi przez niego przestępstwami, mógł chcieć pomawiać

pozostałych
współsprawców
w celu
polepszenia
swojej sytuacji
procesowej,

2/ obrazę
przepisów
postępowania w
postaci art.7
kpk mająca
wpływ na treść
zaskarżonego
wyroku, a
polegającą na
dokonaniu
dowolnej oceny
zeznań świadka
H. M. i
uznaniu ich
za wiarygodne,
podczas gdy są
one niespójne i
niekonsekwentne,
a także leżą
w sprzeczności
z pozostałym
zgromadzonym
w sprawie
materiałem
dowodowym, w
tym z
zeznaniami
świadka E. L.
i wyjaśnieniami
D. S. i R. S. (1),

3/ obrazę prawa
materialnego tj.
art.62 ust.1
ustawy o
przeciwdziałaniu
narkomanii
poprzez jego
niewłaściwe
zastosowanie w
sytuacji gdy
posiadana przez
oskarżonego

	<p>substancja nie stanowiła suszu ziela konopi indyjskiej, a ziele marihuany siewnej, której posiadanie nie jest zabronione...”</p> <p>Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego D. S. wniósł o:</p> <ul style="list-style-type: none"> • „...zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego D. S. od zarzucanych mu czynów zabronionych, • zasądzenie na rzecz obrońcy oskarżonego D. S. kosztów obrony udzielonej ww. oskarżonemu z urzędu przed Sądem II instancji...” 		
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			

Sąd Apelacyjny
zważył co
następuje:

Na wstępie
przypomnieć
wypada, że
zgodnie z art.
437 § 2 k.p.k.,
w brzmieniu
obowiązującym
od dnia 1
lipca 2015 r.,
sąd odwoławczy
zmienia
zaskarżone
orzeczenie,
orzekając
odmiennie co do
istoty, lub uchyla
je i umarza
postępowanie; w
innych
wypadkach
uchyla
orzeczenie i
przekazuje
sprawę sądowi
pierwszej
instancji do
ponownego
rozpoznania.
Uchylenie
orzeczenia i
przekazanie
sprawy do
ponownego
rozpoznania
może nastąpić
wyłącznie w
wypadkach
wskazanych w
art. 439 § 1,
art. 454 lub jeżeli
jest konieczne
przeprowadzenie
na nowo
przewodu w
całości. W

doktrynie
zasadnie
podkreśla się, że
z art. 437 § 2 zd.
2 k.p.k. "wynika
obowiązek
reformatoryjnego
orzekania przez
sąd odwoławczy,
co w połączeniu
z uprawnieniami
do szerokiego
przeprowadzania
postępowania
dowodowego
powoduje, że
ciężar
merytorycznego
rozpoznania
sprawy spada
na sąd drugiej
instancji. W
działalności
sądu
odwoławczego
obecnie akcent
jest położony na
merytoryczny, a
nie wyłącznie
kontrolny
charakter
postępowania
odwoławczego.
Funkcją tego
sądu nie jest
powtórzenie
całego
postępowania
dowodowego,
ale ponowienie
lub uzupełnienie
materiału
dowodowego w
takim zakresie,
w jakim jest
to niezbędne dla
prawidłowego
przeprowadzenia
kontroli
odwoławczej w

celu dokonania
ustaleń
faktycznych
zgodnych z
prawdą (art. 2 §
2)" - D. Świecki
(w:) Kodeks
postępowania
karnego.

Komentarz. Tom
II, D. Świecki
(red.), (...) 2018, komentarz
do art. 437, teza
13. Brzmienie
powyższej
regulacji nie
pozostawia więc
wątpliwości, że
możliwość
wydania przez
sąd odwoławczy
orzeczeń o
charakterze
kasatoryjnym
jest obecnie w
istotnym
stopniu
ograniczona, a
to z uwagi na
fakt, że została
zastrzeżona
tylko do
wyjątkowych
wypadków,
wyraźnie
wskazanych w
ustawie.

Odnosnie zaś do
zarzutu
naruszenia art.
424 § 1
k.p.k. konieczna
jest dodatkowa
uwaga, a
mianowicie, że
stosownie do
treści art. 455a
k.p.k. nie można

uchylić wyroku z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424. Oznacza to, że przywołane w apelacjach zarzuty z założenia dokonanego przez ustawodawcę nie mogą okazać się skuteczne. Trzeba jednak mieć na uwadze to, że choć uzasadnienie wyroku nie jest jego integralną częścią, to jedną z istotnych funkcji uzasadnienia jest umożliwienie zrozumienia treści wydanego rozstrzygnięcia, co na użytek postępowania odwoławczego przedstawia się jako nie tyle umożliwienie, co z pewnością ułatwienie dokonania kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku. Ta zaś przeprowadzana jest z perspektywy zgromadzonych

i
przeprowadzonych
w sprawie
dowodów, w
kontekście
postawionych
zarzutów, bądź
tych przyczyn
odwoławczych,
które podlegają
uwzględnieniu z
urzędu. Braki
w uzasadnieniu
wyroku,
postrzegane
przez
skarżącego, czy
jego obrońcę,
niekoniecznie
muszą świadczyć
o wadliwości
uzasadnienia,
lecz jeśli mają
rację, to mogą
właśnie w ten
sposób
skutecznie
wykazać, że
podniesione
przez nich inne
zarzuty
odwoławcze, w
świetle treści tak
sporządzonego
uzasadnienia,
przedstawiają
się trafnie.
Trzeba zarazem
mieć na uwadze
to, że
uzasadnienie
wyroku może
spełniać wymogi
określone w art.
424 k.p.k., co
nie oznacza, że
przyjęte
ustalenia
faktyczne i
zaprezentowane

w nim rozumowanie są prawidłowe.

Tak więc i w tym zakresie funkcją sądu odwoławczego będzie uzupełnienie argumentacji pisemnego uzasadnienia wyroku w takim zakresie, w jakim jest to niezbędne dla prawidłowego przeprowadzenia kontroli odwoławczej w celu dokonania prawidłowości ustaleń faktycznych zgodnych dokonanych przez Sąd I instancji.

W realiach badanej sprawy, skarżący w pierwszej kolejności wskazują na uchybienia uzasadnienia w części odnoszącej się do materiałów zebranych w toku kontroli operacyjnej.

W tym zakresie pisemne uzasadnienie wyroku Sądu I instancji

ograniczyło się do stwierdzenia zawartego na jednej stronie formaty A-4:

„...W toku postępowania przygotowawczego prowadzono kontrolę operacyjną wobec oskarżonych polegającą na podsłuchu i nagrywaniu prowadzonych przez nich rozmów telefonicznych. Analiza ich treści pozwoliła na sformułowanie części przypisanych oskarżonym czynów. Z nagranych rozmów wynika, że P. W. zajmował się obrotem marihuaną i amfetaminą nabywając te narkotyki m. in. od R. P. (1), a następnie sprzedając je innym osobom na ich własny użytek lub w celu dalszej odsprzedaży. Z nagranych rozmów wynika również, że R. P. (1), M. S. (1) i P. Z. kupowali

i sprowadzali marihuanę z H.. Przepięstwem ujawnionym w wyniku podsłuchów była równieŝ transakcja narkotykowa w miejscowości R., w której uczestniczyli R. P. (1) i M. S. (1), a która dotyczyła 6,5 kg marihuany. Z materiałów operacyjnych wynika równieŝ, ŝe M. P. sprzedawał kokainę i marihuanę D. O. i jeden raz kokainę R. S. (2) na ich własny uŝytek, bądź w celu dalszej odsprzedaŝy.

Zdaniem Sądu przytaczanie treści nagranych rozmów wskazujących na popełnienie przez oskarŝonych poszczególnych przestępw byłoby niecelowe, albowiem nie taki jest cel uzasadnienia wyroku. Ze wskazanych rozmów wprost wynikają okoliczności

przestępstw, w których uczestniczyli oskarżeni...”

W ocenie Sądu Apelacyjnego rację mają obrońcy oskarżonych, którzy w tym zakresie kwestionują uzasadnienie zaskarżonego wyroku.

W uzupełnieniu argumentacji Sądu I instancji wskazać należy in concreto co następuje:

W przedmiotowej sprawie w toku postępowania przygotowawczego za zgodą Sądu stosowano kontrole operacyjne (...) pod kryptonimami: (...), „K.”, (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...)

Poszczególne kontrole operacyjne (zgodnie z postanowieniami Sądu, pierwotnymi i zgodami

następczymi)
dotyczyły:

- kontrola operacyjna (...) pod kryptonimem: (...) – dotyczyła oskarżonego M. S. (1) ps (...) i numeru (...), (wydano także zgodę następcza w stosunku do P. W.);

- kontrole operacyjne (...) pod kryptonimem: (...), (...), (...), (...) – dotyczyły oskarżonego P. W. ps. (...) i numerów (...) (zgody następcze wydano także w stosunku do M. M. (2) ps (...), (dobrowolnie poddał się karze – wyrok SO w P. z dnia (...).12.2010r.) w stosunku do oskarżonego R. P. (1) ps. (...) i wobec M. M. (1) ps. (...) (dobrowolnie poddał się karze – wyrok SO w P. z dnia (...).12.2010r.)

- kontrole operacyjne (...) pod kryptonimami: (...), (...),

(...), – dotyczyły oskarżonego M. P. ps. (...) i numerów (...) – (fakt korzystania przez oskarżonego z telefonu o takim numerze potwierdziła w swoich zeznaniach świadek H. M.), 728-286-601, 889-966-938;

- kontrole operacyjne (...) pod kryptonimami: (...), (...) – dotyczyły D. O. ps. "S." i numerów (...) - (dobrowolnie podał się karze – wyrok SO w P. z dn. (...).(…));

- kontrola operacyjna (...) pod kryptonimem: (...) – dotyczyła M. Z. (2) i numeru (...);

- kontrole operacyjne (...) pod kryptonimami: (...), (...) – dotyczyły oskarżonego R. P. (1) ps. (...) i numerów (...) – zgodę następcza wydano także wobec

oskarżonego P.
Z. ps. (...);

Postanowienia
Sądu
Okręgowego w
W. o wyrażeniu
następczej zgody
na
przeprowadzenie
kontroli
operacyjnej
znajdują się na
kartach 3, 5,7, 9,
11, 13, 15, 17, 19,
21 i 23 teczki akt
oznaczonej jako
„ZAŁĄCZNIK
NR 1”)

Decyzjami nr
(...) z dnia (...)
Komendanta
Głównego Policji
zniesiono
klauzulę tajności
z materiałów
wytworzonych w
związku ze
stosowaniem
kontroli
operacyjnych
(...) pod
kryptonimami:
(...), „K.”, (...),
(...), (...), (...),
(...), (...), (...),
(...), (...), (...),
(...), (...)

Obecnie
wszystkie te
materiały
stanowią część
akt sprawy i
zawarte zostały
w teczkach
oznaczonych
zgodnie z nazwą
kontroli

operacyjnej, a
żadna część akt
nie jest obecnie
utajniona i
przechowywana
w Kancelarii
(...). Nadto w
tomach
oznaczonych
jako tomy G1 I
i G1 II znajdują
się notatki
urzędowe
wskazujące datę,
godzinę i czas
połączeń między
poszczególnymi
numerami
telefonów
objętych
kontrolą
operacyjną, a
nadto notatki
urzędowe z
analizy
poszczególnych
kontroli
operacyjnych:
(...) (Tom G1 I -
karty 22 – 31),
(...) (Tom G1 I -
karty 32 – 53),
(...) (Tom G1 I -
karty 54 – 63),
(...), KAJTEK” i
(...) (Tom G1 I -
karty 64 – 94),
(...) - (Tom G1 I -
karty 108 – 120),
(...) - (Tom G1 I
- karty 122 – 57),
nadto w tomie
akt oznaczonych
jako G1 II,
zawarto analizy
powiązań
między
poszczególnymi
numerami
telefonów

użytkowanych
przez
oskarżonych

W tomie akt
oznaczonym
jako G2 zawarto
wyżej powołane
decyzje
komendanta
Głównego
Policji, a Decyzja
nr (...) z dnia (...)
znajduje się na
karcie 1 w teczce
oznaczonej jako
„ZAŁĄCZNIK
NR 1”

Jak wynika z
analizy kontroli
operacyjnej (...)
krypt. (...)
dla numeru tel.
(...) stosowanej
wobec M. S.
(1) ps. (...),
(...), (...) krypt.
(...) dla numeru
694-056-725 –
stosowanej
wobec R. P. (1)
ps. (...) oraz z
analizy kontroli
operacyjnej (...)
krypt. (...)
dla numeru tel.
(...) - stosowanej
wobec R. P.
(1) ps. (...)
wielokrotnie
sprowadzali oni,
a w części
przypadków
także z
oskarżonym P.
Z. marihuanę z
terenu H..

Treść rozmów pomiędzy R. P. (1), a M. S. (1), a także R. P. (1) i P. Z. przeprowadzona w okresie w (...) dała Sądowi Okręgowemu podstawy do ustalenia

że w okresie od (...) roku w nieustalonym miejscu działając w warunkach przestępstwa ciągłego oraz wspólnie i w porozumieniu oskarżeni R. P. (1), M. S. (1) i P. Z. dokonali wbrew przepisom ustawy wewnątrzwspólnotowego nabycia i dostawy z terytorium Królestwa H. na terytorium R. znacznej ilości środka odurzającego w ilości co najmniej 7 kilogramów marihuany i tak

- w okresie (...) roku R. P. (1) działając wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1) i P. Z. dokonał wbrew przepisom

ustawy
wewnątrzspółnotowego
nabycia i
dostawy z
terytorium
Królestwa H.
na terytorium
R. znacznej
ilości środka
odurzającego w
ilości co
najmniej 2
kilogramów
marihuany

• w okresie
(...) roku R.
P. (1) działając
wspólnie i w
porozumieniu z
M. S. (1) i P. Z.
dokonał wbrew
przepisom
ustawy

wewnątrzspółnotowego
nabycia i
dostawy z
terytorium
Królestwa H.
na terytorium
R. znacznej
ilości środka
odurzającego w
ilości co
najmniej 3
kilogramów
marihuany a
następnie
uczestniczył w
obrocie w/w
środkami
odurzającymi
dokonując wraz
z M. S.
(1) podziału
marihuany i jej
przekazania P.
W., T. B.
(1) oraz innym

nieustalonym osobom.

• w dniach (...) roku R. P. (1) działając wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1) dokonał wbrew przepisom ustawy wewnątrzwspólnotowego nabycia i dostawy z terytorium Królestwa H. na terytorium R. znacznej ilości środka odurzającego w ilości co najmniej 2 kilogramów marihuany. (Tom G1 I karty 64 - 68 od rozmowy z dnia (...) do rozmowy z dnia (...) godz. (...);31, karty 68 - 78 - od rozmowy z dnia (...))

Kolejną transakcją ujawnioną w wyniku prowadzonych kontroli operacyjnych - podsłuchów była transakcja przeprowadzona w dniu (...)w miejscowości R., a dotycząca obrotu 6,5 kg marihuany.

Także pozostały materiał dowody w tym zakresie tzn. nagrane rozmowy zarejestrowane w czasie prowadzenia poszczególnych kontroli operacyjnych dawał Sądowi I instancji podstawę do poczynionych ustaleń w zakresie obrotu narkotykami przez poszczególnych oskarżonych (Tom G1 I karty 22 - 31, 32 - 53, 54 - 63, 64 - 94, 108 - 120, 122 - 157) W szczególności analiza kontroli operacyjnej (...) krypt. (...) dla nr tel. (...) wobec oskarżonego P. W. ps. (...) (karty 108 - 120) pozwoliła ustalić przebieg transakcji narkotykowych pomiędzy oskarżonym P. W., a ustalonymi i nieustalonymi osobami co przedstawione zostało szczegółowo w formie tabeli dołączonej do analizy na karcie

121 akt - Tom G1

I)

Z

poszczególnych rozmów w ocenie Sądu Apelacyjnego należy zwrócić uwagę, przykładowo na rozmowę z dnia (...) w której P. W. informuje O. D., iż za nimi od W. jedzie samochód marki C.. O. D. pyta czy oni mają przy sobie jakieś narkotyki cyt.: „C.? A nie macie nic przy sobie? Proponuje aby zgubili ten samochód, P. W. stwierdza, że nie udaje im się O. D. chce aby poinformować go co jest grane...” Chwilę po tej rozmowie funkcjonariusze z Komendy Powiatowej Policji we W. w miejscowości S. zatrzymali do kontroli samochód marki B.. W pojeździe tym znajdowali się P. W., M. M. (1) oraz Ł. S. (1), który był właścicielem samochodu, ale w chwili zatrzymania

kierowcą
samochodu był
M. M. (1). W
wyniku
przeszukania
samochodu B.
ujawniono za
fotelem
kierowcy worek
strunowy z
zawartością
suszu roślinnego
koloru
zielonego, który
po zbadaniu
okazał się być
marihuaną.
Nadto w wyniku
tego
zatrzymania
przeszukano
mieszkanie O. D.
w W. przy ul.
(...), gdzie od
około 2 miesięcy
mieszkał P. W..
W wyniku
przeszukania
znaleziono
280,53 gramów
ziela konopi,
251,47 gramów
amfetaminy, a
nadto dwie wagi
elektroniczne,
rurki, lufkę,
młynek do
marihuany,
bibułki i 116
sztuk woreczków
strunowych.

Rozmowa z
dnia(...)
przeprowadzona
z numeru
728-286-600
przez R. P. (1)
z n/n mężczyzną
potwierdza, że

R. P. (1) był abonentem powyższego numeru, gdyż w czasie tej rozmowy przedstawił się: „...Dzień Dobry, kłaniam się tu P. z tej strony R....” (karta 92 Tom G1 I)

Znamienna jest treść rozmów przeprowadzonych przez R. P. (1) od 17.10.2009r. tj. po zatrzymaniu P. W., O. D., M. M. (1) i Ł. S. (2). Z rozmów tych jawi się obawa oskarżonego przed działaniami Policji. W czasie jednej z takich rozmów z K. P. (...) „...nie ma mnie. Musiałem się schować na chwilę...” (karta 90 Tom G1 I), we wcześniejszej rozmowie w tym dniu z A. D. (1), który przebywał w mieszkaniu R. P. w M., R. P. (1) upewnia się „...czy jest spokój...” Kolejne rozmowy z dnia (...).(…) z także z A. D. (1) świadczą o nielegalnej produkcji i sprzedaży

alkoholu (karta
91 Tom G1 I)

Nagrania z
rozmów
zarejestrowanych
w czasie
prowadzenia
poszczególnych
kontroli
operacyjnych
(...) pod
kryptonimami:
(...), „K.”, (...),
(...), (...),
(...), (...),
(...), (...), (...),
(...), (...), (...),
(...) na wniosek
oskarżonych
odtworzano na
rozprawach –
w pierwszym
składzie Sądu -
(od (...) roku
karty 4971 i nast.
do rozprawy (...)
roku karty 5477 i
nast.) Oskarżeni,
którzy
pierwotnie
wnosili o
odtworzenie
tych nagrań
później w czasie
ich odtwarzania
składali wnioski
o zwolnienie ich
z udziału w
rozprawie (jak
np. osk. R. P.
na karcie 4971 –
na co Sąd nie
wyraził zgody)
Po odtworzeniu
kolejnych treści
poszczególnych
kontroli
operacyjnych
(...) żaden z

oskarżonych nie odniósł się do treści odtwarzanych rozmów, bądź nie chciał składać żadnych oświadczeń ani wniosków w związku z treścią odtworzonych rozmów (jak przykładowo. na rozprawach (...)) Żaden z oskarżonych nie kwestionował, ani treści rozmów, ani faktu, że korzystał z numeru telefonu, który objęty był kontrolą operacyjną. Tylko oskarżony R. S. (1) na rozprawie (...) roku kwestionował, że to nie jest jego głos i wnosił o powołanie biegłego i badanie głosu. Wniosku tego nie ponowił przed Sądem w składzie, w którym zapadł zaskarżony wyrok, a przed „drugim” składem Sądu oskarżeni wyrazili zgodę na ujawnienie tego materiału dowodowego

bez
odsluchiwania
nagrań. (karta
6745)

Przez ponad 10
lat toczącego się
postępowania,
żaden z
oskarżonych nie
odniósł się do
treści rozmów
zarejestrowanych
w czasie kontroli
operacyjnej.

Żaden z
oskarżonych
nawet nie
próbował
racjonalnie
wyjaśnić, że
treść
zarejestrowanych
rozmów nie
dotyczy
działalności
przestępczej
związanej z
obrotem
narkotykami, a
zupełnie czegoś
innego.

Natomiast
analizy
prowadzone
przez
funkcjonariuszy
Policji,
prokuratora i na
końcu przez Sąd
są po prostu
niedorzeczne.

Co więcej, także
żaden z
obrońców
oskarżonych, w
złożonych
apelacjach nie
kwestionuje, ani

treści rozmów zarejestrowanych w czasie kontroli operacyjnej, ani faktu, że ustalone – podsłuchiwane - numery telefonu użytkowane były przez poszczególnych oskarżonych.

Żaden też z obrońców (jak oskarżeni) nie odnosi się do treści tych rozmów.

Poprzestając na stawianiu zarzutu, że Sąd I instancji nie wskazał konkretnych rozmów na podstawie, których ustalił stan faktyczny.

Tylko obrońca oskarżonego R. P. (1) stawia Sądowi I instancji zarzut, że ten nie wskazał „...skąd wiadomym jest, że rozmowy, choć nie wiadomo z uzasadnienia wyroku, które miały być prowadzone przez oskarżonego R. P. (1), skoro w toku postępowania nie

przeprowadzono
żadnego dowodu
z opinii
fonoskopijnej, z
którego miałyby
wynikać, że za
rozmowami tymi
stoi oskarżony R.
P. (1)..." Jak już
wyżej wskazano,
przez ponad 10
lat postępowania
w sprawie, a w
szczególności w
czasie
odsluchiwania
nagrań przed
Sądem
Okręgowym R.
P. (1) nie
kwestionował, że
to nie jego
głos, nie składał
wniosku o
przeprowadzenie
opinii
fonoskopijnej,
nie zaprzeczał
także by nie on
był abonentem
- użytkownikiem
numerów
telefonów, które
poddano
kontroli
operacyjnej (...)
pod
kryptonimami,
(...), (...), (...),
(...). Jak też
wyżej wskazano
z treści
niektórych
rozmów
bezpośrednio
wynika, że
rozmówcą jest
R. P. (1). Raz
jeszcze należy
przywołać –

przykładowo rozmowę z dnia 23.10.2009r. przeprowadzoną z numeru 728-286-600 w czasie której rozmówca wyraźnie przedstawił się imieniem i nazwiskiem „... Dzień Dobry, kłaniam się tu P. z te strony R...” (karta 92 Tom G1 I) Czy przywoływane już treści rozmów przeprowadzonych przez R. P. (1) po (...) - po zatrzymaniu P. W., O. D., M. M. (1) i Ł. S. (1). Oskarżony obawia się działań Policji i czasie jednej z takich rozmów z K. P. (...) informuje rozmówczynię „...nie ma mnie. Musiałem się schować na chwilę...” (karta 90 Tom G1 I), we wcześniejszej rozmowie w tym dniu z A. D. (1), który przebywał w mieszkaniu wynajmowanym przez R. P. (1) w M., oskarżony R. P. (1) upewnia się „...czy jest spokój...”

Kolejne rozmowy z dnia (...)(...) z także z A. D. (1) świadczą o nielegalnej produkcji i sprzedaży alkoholu (karta 91 Tom G1 I)

Generalnie materiał dowodowy w postaci nagrań z rozmów zarejestrowanych w czasie prowadzenia poszczególnych kontroli operacyjnych (...) pozwala na wyciągnięcie następujących wniosków.

Kontrolowane osoby rozmawiają ze sobą w kwestii prowadzenia interesów związanych z nielegalnym obrotem narkotykami. W trakcie tych rozmów stosują samokontrolę i kamuflaż.

Kamuflują przedmiot i miejsce transakcji narkotykowej.

Większość rozmów jest lakoniczna, polega tylko i wyłącznie na

zdawkowym podawaniu informacji, językiem zrozumiałym dla rozmówców. Często zresztą upominają rozmówców przed nadmiernym rozwijaniem tematów rozmów przez telefon. Najczęściej prowadzony jest obrót narkotykami o czym świadczy kamuflowanie właściwego przedmiotu rozmowy, charakterystyczne zwroty, częste operowanie cyframi i rozliczenia. Jednakże w sytuacjach, w których dochodzi do nieoczekiwanych – nieprzewidzianych zdarzeń (jak np. brak w H. zamówionego wcześniej narkotyku, czy oszustwo dostawcy przy transakcji w R.) – rozmowy stają bardziej czytelne, a samokontrola i kamuflaż rozmów

przestają mieć
znaczenie. W
czasie tych
rozmów R. P. (1)
jest osobą, która
często wydaje
polecenia
innym, ustala
ceny,
podporządkowuje
sobie większość
rozmówców.

W powiązaniu
z materiałem
dowodowym w
postaci nagrań z
rozmów
zarejestrowanych
w czasie
prowadzenia
poszczególnych
kontroli
operacyjnych
(...) jest analiza
powiązań
abonentów, w
której wskazano
połączenia
między nimi,
wskazano
lokalizację
logowań na
masztach (...) abonentów
połączeń
telefonicznych w
powiązaniu z
analizą obiektów
(...), ze
szczególnym
uwzględnieniem
okresu od (...)
Wynikiem
analizy jest
potwierdzenie,
że w rejonie
miejscowości R.
na stacjach
bazowych (...)

w dniu (...) odnotowane zostały logowania numerów abonenckich 728-286-600, 694-056-725 przypisanych do abonenta – R. P. (1) ps. (...) oraz 728-544-561 przypisane do abonenta T. B. (1) ps. (...). Powyższe ustalenie w powiązaniu z treścią rozmów zarejestrowanych w czasie kontroli operacyjnych (...) pod kryptonimami: (...), (...) – które dotyczyły oskarżonego R. P. (1) ps. (...) i wyżej podanych numerów telefonów, jednoznacznie świadczy o tym, że oskarżony R. P. (1) w dniu (...) przebywał w okolicach E.. (miejscowość R. oddalona jest od E. ok.5 km – okoliczność znana Sądowi z urzędu).(Tom G1 II karty 205 – 210)

W wyniku kolejnej analizy, na podstawie danych

zawartych w diagramach o nr 2, 3 i 4 stworzona została mapa z naniesionymi lokalizacjami masztów (...) w wyniku rejestracji logowań numerów abonenckich 694-056-725 – R. P. (1) oraz 600-691-586 – M. S. (1) (Tom G1 II karty 218 – 219) Tak powstała trasa biegnie z T. do T..

Kolejna grupa zarzutów podniesionych w apelacjach obrońców dotyczy spełnienia wymogów formalno – prawnych dotyczących art.19 ustawy o Policji i podstaw prawnych stosowana kontroli operacyjnych (...) pod kryptonimami: (...), „K.”, (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...).

Wbrew twierdzeniom

obrońców i sformułowanych w apelacjach zarzutach, w ocenie Sądu Apelacyjnego warunki formalno – prawne określone w ustawie o Policji, a dotyczące przeprowadzonych kontroli operacyjnych zostały spełnione.

Aby ów problem prawny dokładnie przedstawić, zastępując w tym zakresie ponownie Sąd I instancji, należy odnieść się do uwarunkowań formalnych, zawartych w ustawie o Policji, na moment uzyskiwania tych materiałów, moment wniesienia aktu oskarżenia przez prokuratora, co miało miejsce w 1 grudnia 2010 r. oraz fazę wyrokowania przez Sąd I instancji.

W przedmiotowej sprawie kontrole operacyjne prowadzone były

przez Policję w okresie:

- kontrola operacyjna (...) pod kryptonimem: (...) w okresie od (...)

- kontrola operacyjna (...) pod kryptonimem: (...) w okresie od (...)

- kontrola operacyjna (...) pod kryptonimem: (...) w okresie od (...)

- kontrola operacyjna (...) pod kryptonimem: (...) w okresie od (...)

- kontrola operacyjna (...) pod kryptonimem: (...) w okresie od (...)

- kontrola operacyjna (...) pod kryptonimem: (...) w okresie od (...)

- kontrola operacyjna (...) pod kryptonimem: (...) w okresie od (...)

- kontrola operacyjna (...) pod kryptonimem: (...) w okresie od (...)

Tak więc kontrole operacyjne trwały w okresie od (...) W dacie początkowej tego okresu, jak i w dacie końcowej tego okresu, obowiązywała ustawa z (...) r. o Policji, w której były regulowane kwestie warunków formalnych przeprowadzenia kontroli operacyjnej. Otóż, w art. 19 ust. 1 pkt 2 i 5 tejże ustawy wskazano, że: „Przy wykonywaniu czynności operacyjno-rozpoznawczych, podejmowanych przez Policję w celu zapobieżenia, wykrycia, ustalenia sprawców, a także uzyskania i utrwalenia dowodów ściganych z oskarżenia publicznego,

umyślnych
przestępstw: (...)
określonych w
art.258 kodeksu
karnego (...)
nielegalnego
wytwarzania,
posiadania lub
obrotu środkami
odurzającymi
lub
substancjami
psychotropowymi
albo ich
prekursorami,...
gdy inne środki
okazały się
bezskuteczne
albo zachodzi
wysokie
prawdopodobieństwo,
że będą
nieskuteczne lub
nieprzydatne,
sąd okręgowy,
na pisemny
wniosek
Komendanta
Głównego
Policji, złożony
po uzyskaniu
pisemnej zgody
Prokuratora
Generalnego
albo na pisemny
wniosek
komendanta
wojewódzkiego
Policji, złożony
po uzyskaniu
pisemnej zgody
właściwego
miejscowo
prokuratora
okręgowego,
może, w drodze
postanowienia,
zarządzić
kontrolę
operacyjną”.

Zgodnie z art. 19 ust. 2 tejże ustawy, postanowienie, o którym mowa w ust. 1, wydaje sąd okręgowy właściwy miejscowo ze względu na siedzibę składającego wniosek organu Policji”. Z kolei, w art. 19 ust. 3 ustawy o Policji wskazano, że: „W przypadkach niecierpiących zwłoki, jeżeli mogłoby to spowodować utratę informacji lub zatarcie albo zniszczenie dowodów przestępstwa, Komendant Główny Policji lub komendant wojewódzki Policji może zarządzić, po uzyskaniu pisemnej zgody właściwego prokuratora, o którym mowa w ust. 1, kontrolę operacyjną, zwracając się jednocześnie do właściwego miejscowo sądu okręgowego z wnioskiem o wydanie postanowienia w tej sprawie. W razie

nieudzielenia przez sąd zgody w terminie 5 dni od dnia zarządzenia kontroli operacyjnej, organ zarządzający wstrzymuje kontrolę operacyjną oraz dokonuje protokolarnego, komisijnego zniszczenia materiałów zgromadzonych podczas jej stosowania”. Do (...) września 2006 r. obowiązywał art. 19 ust. 4 ustawy o Policji, w którym wskazano, że: „Sąd okręgowy może zezwolić, na pisemny wniosek Komendanta Głównego Policji lub komendanta wojewódzkiego Policji, złożony po uzyskaniu pisemnej zgody właściwego prokuratora, na odstąpienie od zniszczenia materiałów, o których mowa w ust. 3, jeżeli stanowią one dowód lub wskazują na zamiar

popelnienia
przestępstwa,
dla wykrycia
którego na
podstawie
przepisów
ustawowych
może być
prowadzona
kontrola
operacyjna lub
czynności
operacyjno-
rozpoznawcze”.
Uchylenie tego
przepisu
nastąpiło na
mocy art. 1 pkt
10 lit. b ustawy
z 21 lipca 2006
r. o zmianie
ustawy o Policji
oraz niektórych
innych ustaw
(Dz.U. z 206
r., nr 158, poz.
1122). W art. 19
ust. 8 wskazano,
że: „Kontrolę
operacyjną
zarządza się
na okres nie
dłuższy niż 3
miesiące. Sąd
okręgowy może,
na pisemny
wniosek
Komendanta
Głównego Policji
lub komendanta
wojewódzkiego
Policji, złożony
po uzyskaniu
pisemnej zgody
właściwego
prokuratora, na
okres nie dłuższy
niż kolejne 3
miesiące, wydać
postanowienie o

jednorazowym przedłużeniu kontroli operacyjnej, jeżeli nie ustały przyczyny zarządzenia tej kontroli”.

Natomiast w art. 19 ust. 9 ustawy o Policji wskazano,

że: „W uzasadnionych przypadkach, gdy podczas stosowania kontroli operacyjnej pojawią się nowe okoliczności istotne dla zapobieżenia lub wykrycia przestępstwa albo ustalenia sprawców i uzyskania dowodów przestępstwa, sąd okręgowy, na pisemny wniosek Komendanta Głównego Policji, złożony po uzyskaniu pisemnej zgody Prokuratora Generalnego, może wydać postanowienie o kontroli operacyjnej przez czas oznaczony również po upływie okresów, o których mowa

w ust. 8". W art. 19 ust. 13 wskazano, że: „Kontrola operacyjna powinna być zakończona niezwłocznie po ustaniu przyczyn jej zarządzenia, najpóźniej jednak z upływem okresu, na który została wprowadzona”. Natomiast w art. 19 ust. 15 ustawy o Policji wskazano, że: „W przypadku uzyskania dowodów pozwalających na wszczęcie postępowania karnego lub mających znaczenie dla toczącego się postępowania karnego, Komendant Główny Policji lub komendant wojewódzki Policji przekazuje właściwemu prokuratorowi wszystkie materiały zgromadzone podczas stosowania kontroli operacyjnej, w razie potrzeby z wnioskiem

o wszczęcie postępowania karnego. W postępowaniu przed sądem, w odniesieniu do tych materiałów, stosuje się odpowiednio przepisy art. 393 § 1 zdanie pierwsze Kodeksu postępowania karnego”. Świadomie przytoczono przepisy tego aktu prawnego we fragmentach, które mają zastosowanie w przedmiotowej sprawie, aby wykazać, że w literalnym brzmieniu tych przepisów nie znajdziemy przepisów, z których na poziomie wykładni językowej, dałoby się wskazać jednoznaczne unormowania, które kreowałyby określony tok postępowania w odniesieniu do materiałów uzyskanych w toku zarządzonej i przeprowadzonej kontroli operacyjnej, ale

odnoszących się do osób innych niż osoby wskazane w postanowieniach o jej zarządzeniu, co wyznaczało granice podmiotowe kontroli operacyjnej lub do przestępstw innych niż wymienionych w tych postanowieniach, wyznaczających pierwotne granice przedmiotowe stosowania tych czynności niejawnych, mających przecież charakter wyjątkowy. O wyjątkowości kontroli operacyjnej świadczy choćby zapis z art. 19 ust. 1 ustawy o Policji, w którym wyraźnie wskazano, że czynności operacyjno-rozpoznawcze stosuje się „gdy inne środki okazały się bezskuteczne albo zachodzi wysokie prawdopodobieństwo, że będą nieskuteczne lub nieprzydatne”, a

więc w tej przesłance zawarto okoliczności ocenne, które sąd za nim zarządzi ich przeprowadzenie, musi odpowiednio ocenić. Innymi słowy, kontrola operacyjna jest środkiem do pozyskania dowodów o charakterze wyjątkowym i znajduje zastosowanie dopiero kiedy inne środki dowodowe okażą się niewystarczające albo specyfika danej sprawy będzie w wysokim stopniu wskazywać, że ewentualne inne wcześniejsze środki dowodowe będą niewystarczające lub nieefektywne w „walce z przestępczością”, o której mowa właśnie w art. 19 ust. 1 ustawy o Policji. Niemniej, brak takiego wyraźnego unormowania nie kreowało, nawet wówczas,

luki w prawie, pozwalającej na procesowe wykorzystanie materiałów, uzyskanych w toku kontroli operacyjnej, ale przekraczających granicę podmiotowe lub przedmiotowe, wyznaczone stosownym postanowieniem sądu wydanym w oparciu o art. 19 ust. 8 i 9 ustawy o Policji, mającym charakter pierwotny. Tym bardziej, że „zasada pierwszeństwa wykładni językowej nie powinna prowadzić do wniosku, iż interpretatorowi wolno jest całkowicie ignorować wykładnię systemową lub funkcjonalną” (M. Zieliński: Wykładnia prawa. Zasady, reguły, wskazówki, Warszawa 2002, s. 275). Przede wszystkim zauważyć trzeba, że w doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, iż interpretatorowi

wolno odstąpić od językowego sensu przepisu, zwłaszcza wówczas, gdy jest on ewidentnie sprzeczny z fundamentalnymi wartościami konstytucyjnymi, a z istotnych powodów uchylenie przepisu byłoby w danym momencie niemożliwe lub niecelowe, bądź też gdy wykładnia językowa prowadzi do rozstrzygnięcia, które w świetle powszechnie akceptowanych wartości musi być uznane za rażąco niesłuszne, niesprawiedliwe, nieracjonalne lub niweczące racje ustawowe interpretowanego przepisu (L. Morawski: op. cit., s. 78)". Po pierwsze, wykładnia systemowa (argumentum a rubrica)- czyli argumentacja z miejsca oznacza możliwość odwołania się od miejsca przepisu w systemie

prawa, tworzy
domniemanie,
że przepis w
danym akcie
prawnym nie
jest
umiejscowiony
przypadkowo,
lecz wynika
z racjonalnego
działania
prawodawcy.
Dyrektywy
interpretacyjne
wykładni
systemowej,
nakazują aby
wszystkie normy
powinny być
interpretowane
w sposób zgodny
z zasadami
prawa, a
interpretując
normy należy
mieć na
względzie przed
wszystkim
zasady
konstytucji,
interpretacja
norm prawa
polskiego
powinna być
zgodna z
normami prawa
międzynarodowego
publicznego oraz
normy prawa
wewnętrznego
powinny być
interpretowane
w zgodzie z
normami prawa
europejskiego, a
nadto nie należy
interpretować
przepisów tak
aby były one
sprzeczne z

innymi przepisami, nie wolno interpretować przepisów prawa w sposób prowadzący do luk. Przenosząc te dyrektywy na grunt przedmiotowej sprawy, należy dojść do wniosku, że wyżej wskazane przepisy ustawy o Policji, muszą uwzględniać z jednej strony aspekty i sposoby wkraczania władzy państwowej w prywatność jednostki, w jej konstytucyjnie unormowane wolności komunikowania się i ochrony związanej ze sferą prywatną. W konsekwencji czynności te jako z natury rzeczy niejawne (także wobec zainteresowanego), ingerujące w prawa i wolności jednostki, gwarantowane konstytucyjnie (art. 47 i art. 49 Konstytucji RP), traktatowo (art. 2, art. 3 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej),

konwencyjnie (art. 8 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wolności), nie mogą być prowadzone w warunkach dających Policji szeroki margines uznaniowości, przy ograniczonych gwarancjach dla praw osoby poddanej tym czynnościom, a także okrojonej kontroli zewnętrznej, zwłaszcza sądowej. W konsekwencji, prowadzić to musiało do przyjęcia, że konieczna jest zgoda następcza sądu w odniesieniu do materiału uzyskanego w toku kontroli operacyjnej, wykraczającej poza granice podmiotowe lub przedmiotowe, wyznaczone pierwotnym postanowieniem sądu, na mocy którego zarządzono taką kontrolę operacyjną. Po drugie, również wynik wykładni

funkcjonalnej prowadzi do takich samych rezultatów.

Wykładnia funkcjonalna-obejmuje ona zbiór dyrektyw, które są niejednorodne z punktu przepisów prawa, odwołują się do funkcji, roli, celu jaki ma spełnić akt normatywny podejmowany przez prawodawcę.

Dyrektywy tej wykładni każą odwoływać się do tego, co chciał osiągnąć prawodawca wydając dany akt, bądź musimy brać pod uwagę system wartości obowiązujący w prawie. Musimy ustalić jakie normy są akceptowane w danym społeczeństwie.

W ramach tej wykładni mówi się o wykładni celowościowej.

Wykładnia celowościowa (teleologiczna)-nakazuje odwoływanie się do celu regulacji prawnej (ratio legis). Skoro

ustawodawca zdecydował się, że w odniesieniu do przestępstw, zawartych we wspomnianym zamkniętym katalogu, w art. 19 ust. 1 ustawy o Policji, w odniesieniu do danej osoby, konieczna jest zgoda sądu, sprawującego rolę organu kontrolującego zasadność jej prowadzenia, poprzez ocenę czy: „inne środki okazały się bezskuteczne albo zachodzi wysokie prawdopodobieństwo, że będą nieskuteczne lub nieprzydatne”, to również taka decyzja sądu musi być uzyskana w odniesieniu do innych osób lub innych przestępstw. W przeciwnym razie doszłoby do szerokiej dowolności uzyskiwania materiałów z przeprowadzonych czynności operacyjno-rozpoznawczych, pozostających poza jakąkolwiek

kontrolą
niezależnego
organu.

Konkludując,
artykuł 19 ust.
1 ustawy o
Policji, z jednej
strony, zawiera
zamknięty
katalog
przestępstw, w
celu
zapobieżenia
którym,
uzyskania i
utrwalenia
dowodów,
wykrycia ich,
ustalenia
sprawców, sąd
na wniosek
uprawnionego
podmiotu może
w drodze
postanowienia
zarządzić
kontrolę
operacyjną, i
po drugie, taka
zgoda sądu musi
być wyraźna
w odniesieniu
do podmiotu.
Innymi słowy, w
przedmiotowej
sprawie problem
nie sprowadza
się do kwestii,
czy kontrola
operacyjna
mogła być
prowadzona do
określonych
zachowań, a
sprowadzała się
do
rozstrzygnięcia,
czy kontrola
operacyjna

dostarczająca materiał wobec osób nieobjętych pierwotną, jak i następczą zgodą sądu [wobec jej braku], może być w stosunku do nich procesowo wykorzystany.

Gdyby przyjąć inne rozwiązanie, sprowadzające się do uznania, że taki materiał można procesowo wykorzystać, a więc poza kontrolą sądu, torpedowałoby to ustawowe założenie, że zarządzenie takiej kontroli ograniczone zostało tzw. klauzulą subsydiarności, bowiem jest ona, zgodnie z ustawą o Policji, dopuszczalna tylko wtedy, gdy inne środki okazały się bezskuteczne lub zachodzi wysokie prawdopodobieństwo, że będą nieskuteczne lub nieprzydatne. Z przepisu art. 19 ust. 15 ustawy o Policji, w którym wskazano, że „w przypadku

uzyskania dowodów pozwalających na wszczęcie postępowania karnego lub mających znaczenie dla toczącego się postępowania karnego, wszystkie materiały zgromadzone podczas stosowania kontroli przekazywane są właściwemu prokuratorowi z wnioskiem o wszczęcie postępowania karnego”, nie da się wyinterpretować uprawnienia do procesowego wykorzystania materiałów z kontroli operacyjnej uzyskanych wobec osób nieobjętych pierwotnym postanowieniem o zarządzeniu kontroli operacyjnej, bowiem w przeciwnym wypadku, po prostu, doszłoby do obejścia ustawy, tym bardziej, że zgodnie z art. 7 Konstytucji RP „organy

władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa”.

Potwierdzeniem tych wyników interpretacyjnych jest linia orzecznicza.

Praktyka sądowa była w tej materii jasna i konsekwentna. Jako przykład, trzeba odwołać się do uchwały Sądu

Najwyższego z 27 lipca 2006 r., w której wskazano,

nie dopuszczalne jest bezpośrednie posłużenie się w celu uzyskania zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej sądowej materiałem zgromadzonym w toku kontroli operacyjnej prowadzonej wobec innej osoby i wówczas, gdy zarzucanym czyn sędziemu nie mieści się w katalogu przestępstw, w odniesieniu do których kontrola operacyjna może być stosowana” ((...) 35/06, LEX

nr 471767).
Innymi słowy,
wykorzystanie w
postępowaniu
sądowym, jako
dowodów,
materiałów
uzyskanych w
czasie podsłuchu
operacyjnego,
dopuszczalne
jest w
odniesieniu do
osoby, która
była objęta
odpowiednią
zgodą sądu. Jako
istotne i wręcz
kluczowe wydaje
się
postanowienie
SN z 26 kwietnia
2007 r., sygn.
akt I KZP
6/07, OSNKW
2007/5/37, w
którym wyraźnie
wskazano, że:
"Uzyskane
dowody
pozwalające na
wszczęcie
postępowania
karnego lub
mające
znaczenie dla
toczącego się
postępowania
karnego" (art.
19 ust. 15
ustawy z dnia 6
kwietnia 1990 r.
o Policji, Dz.U.
z 2007 r. Nr
43, poz. 277 ze
zm.) to dowody
popelnienia
przestępstw
określonych w
art. 19 ust.

1 tej ustawy”.
W tym samym
postanowieniu
wyrażono
również pogląd,
że: „uzyskane w
czasie kontroli
operacyjnej
dowody
popelnienia
przestępstw-
określonych w
art. 19 ust.
1 ustawy o
Policji- przez
inną osobę niż
objęta
postanowieniem
wydanym na
podstawie art.
19 ust. 1
tej ustawy albo
popelnionych
wprawdzie przez
osobę nim
objętą, ale
dotyczące
przestępstw
innych niż
wskazane w tym
postanowieniu,
mogą być
wykorzystane w
postępowaniu
przed sądem
(art. 393§1 zd.
1 k.p.k.), pod
warunkiem, że
w tym zakresie
zostanie
wyrażona zgoda
na
przeprowadzenie
kontroli
operacyjnej (art.
19 ust. 3
stosowany
od [początku] nie
Sądu
Apelacyjnego-

dalej SA].
Pozostając w
kontrze do
powyższych
orzeczeń,
doszłoby do
dziwnej sytuacji,
niedającej się
zaakceptować, w
której, w efekcie
przeprowadzonej
kontroli
operacyjnej,
jednocześnie
uzyskano by
materiał dający
się wykorzystać
procesowo, w
stosunku do
osoby, wobec
której sąd wydał
stosowne
postanowienie i
na dodatek,
realizując
wymóg
ustawowy,
upřednio
oceniając, czy
zaszły ku temu
przesłanki oraz
jednocześnie
uzyskano by
materiał, dający
się wykorzystać
procesowo, w
stosunku do
osoby, wobec
której sąd nie
wydał
stosownego
postanowienia,
tym samym
upřednio nie
ocenił, czy zaszły
ku temu
przesłanki. Taki
stan rzeczy nie
mógłby być do
zaakceptowania,

albowiem
inaczej
powstałaby
sytuacja
identyczna jak z
legalnym
podśluchem
osoby, ale co
do osób lub
przestępstw
nieobjętych
postanowieniem
sądu,
zezwalającym na
kontrolę
operacyjną, co
niweczyłoby
chronienie praw
obywatelskich i
w praktyce
eliminowałoby
to sądową
kontrolę nad
ingerowaniem w
ich istotę.
Przepis art. 19
ustawy o Policji
przewidujący
tzw. kontrolę
operacyjną,
prowadzi do
działań
ingerujących
bezpośrednio w
sferę praw i
wolności
obywatela.
Niezwykle
istotne jest więc
przeprowadzanie
tych czynności
w sposób w
pełni zgodny
z przepisami
prawa.

Wykorzystywanie
zgromadzonych
w toku kontroli
operacyjnej

materiałów jest dopuszczalne jedynie w zakresie wyznaczonym w postanowieniu sądu o zarządzeniu kontroli. Nie będzie więc możliwe wykorzystanie dowodowe materiałów dotyczących innego przestępstwa niż zostało wskazane w postanowieniu o zarządzeniu kontroli operacyjnej, nawet gdyby należało do wymienionych w katalogu z art. 19 ust. 1 przestępstw, ani też materiałów dotyczących innej osoby niż ta, wobec której sąd zarządził kontrolę operacyjną (K. Grzegorzczuk, Glosa do postanowienia SN z dnia 26 kwietnia 2007 r., I KZP 6/07, WPP 2008, Nr 4, s. 154; odmiennie zob. M. Gabriel-Węglowski, Glosa do postanowienia SN z 26.4.2007 r., I KZP 6/07,

Prok. i Pr. 2009, Nr 2, s. 156). Słusznie więc SA w R. w wyroku z 21 października 2010 r., II AKa 91/10, wskazał, że: „nie jest możliwe wykorzystanie materiałów uzyskanych w toku kontroli operacyjnej w stosunku do oskarżonych, gdyż żadne z postanowień wydanych w trybie art. 19 nie dotyczyło tych osób. W toku postępowania nie wydano postanowienia na podstawie art. 19 ust. 2 wobec oskarżonych, ani nie uzyskano zgody następczej na stosowanie kontroli operacyjnej wobec tych podejrzanych”.

Jak wskazano już wcześniej w niniejszym uzasadnieniu postanowienia Sądu Okręgowego w W. o wyrażeniu następczej zgody na przeprowadzenie kontroli operacyjnej

znajdują się na kartach 3, 5, 7, 9, 11, 13, 15, 17, 19, 21 i 23 teczki akt oznaczonej jako „ZAŁĄCZNIK NR 1”), a decyzjami nr (...) z dnia 17 marca 2010r., nr 90/N z dnia 14 lipca 2010r. i nr 105/IN z dnia 21 października 2011r.

Komendanta Głównego Policji zniesiono klauzulę tajności z materiałów wytworzonych w związku ze stosowaniem kontroli operacyjnych.

Głównym świadkiem oskarżenia w przedmiotowej sprawie był A. D. (1). To na podstawie jego wyjaśnień i zeznań, Sąd I instancji ustalił znaczną część stanu faktycznego. A. D. (1) był członkiem grupy przestępczej kierowanej przez oskarżonych S. M. (1) i R. P. (1) i opisał przestępczą działalność poszczególnych członków tej

grupy, w tym również swoją własną.

Sąd I instancji „...dał wiarę wyjaśnieniom i zeznaniom A. D. (1), albowiem były konsekwentne, zgodne z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Ponadto częściowo znalazły potwierdzenie w innych wiarygodnych dowodach, a mianowicie nagraniach rozmów telefonicznych prowadzonych przez oskarżonych, relacjach procesowych S. M. (3), M. S. (2), Ł. R., czy Ł. W.. O wiarygodności wyjaśnień i zeznań A. D. (1) świadczy również fakt, że były bardzo szczegółowe i uporządkowane chronologicznie, co z kolei wskazuje na to, że świadek musiał opisywać realne zdarzenia, w

których
osobiście
uczestniczył.
Ponadto A. D.
(1) logicznie
wyjaśnił z
jakiego powodu
postanowił
współpracować z
organami
ścigania, a
mianowicie z
obawy przed
surową karą i
brakiem pomocy
ze strony S.
M. (1), na
którego liczył, a
który odmówił
mu wsparcia.
Motywacja ta
jest w pełni
zrozumiała i
zgodna z
zasadami
doświadczenia
życiowego i w
żaden sposób
nie podważa
wiarygodności
świadka. W
ramach
współpracy z
organami
ścigania A. D. (1)
ujawnił zarówno
te przestępstwa,
w których
uczestniczył, jak
również te,
których był
świadkiem. Nie
umniejszał przy
tym swojej roli
i konsekwentnie
wskazywał na
swój udział w
nielegalnej
działalności
prowadzonej

przez grupę przestępczą, do której należał. Trzeba podkreślić, że A. D. (1) był wielokrotnie przesłuchiwany, zarówno w charakterze podejrzanego, jak również świadka i niezmiennie przedstawiał przebieg poszczególnych zdarzeń. Pojawiające się w jego relacjach drobne rozbieżności, czy nieścisłości niewątpliwie wynikały z upływu czasu i związanego z tym procesem zapominania szczegółów, a nie z chęci celowego wprowadzenia w błąd organów ścigania, czy wymiaru sprawiedliwości. Należy dodać, że A. D. (1) nie miał powodów, by ograniczać, bądź rozszerzać zakres przestępczej działalności poszczególnych oskarżonych, wobec czego Sąd uznał, że to co podał było zgodne

z rzeczywistym stanem rzeczy. Na podkreślenie zasługuje również fakt, że aż do ostatniego przesłuchania, nawet po prawomocnym skazaniu go na karę 3 lat pozbawienia wolności za przestępstwa popełnione w ramach przedmiotowej grupy przestępczej podtrzymywał swoje wcześniejsze wyjaśnienia i zeznania i nie wycofał się z nich, chociaż niewątpliwie miał powody do obaw, że ze strony oskarżonych grozi mu realne niebezpieczeństwo. Reasumując Sąd uznał, że wyjaśnienia i zeznania A. D. (1) spełniały kryteria wiarygodności, wobec czego dał im wiarę...”

To zeznania świadka A. D. (1) i ich ocena przez Sąd I instancji stanowią podstawę kolejnych

zarzutów de
facto”
wszystkich
złożonych w
sprawie apelacji.

W ocenie Sądu
Apelacyjnego
motywacje
wskazane w
apelacjach
obrońców
oskarżonych
sprowadzają się
przede
wszystkim do
kwestionowania
wiarygodności
świadka A. D.
(1), którego
zeznania stały
się podstawą
do czynienia
ustaleń w
sprawie przez
Sąd I instancji.

Co do zasady
Sąd Apelacyjny
podziela pogląd
wyrażony we
wniesionych
środkach
odwoławczych, a
dotyczący
kryteriów oceny
„dowodu z
pomówienia”.
Dowód taki, jako
niepochodzący
od osoby o
nieposzlakowanej
przeszłości,
powinien być
oceniany z
daleko
posuniętą
ostrożnością
procesową i
krytycyzmem.

Niemniej podlega on swobodnej ocenie Sądu jak każde inne zeznanie czy wyjaśnienie - w myśl bowiem reguł z art. 7 k.p.k. zasada tam wyrażona gwarantuje Sądowi prawo dokonania wyboru i właśnie oceny czy świadek mówił prawdę, czy też kłamał (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2004 r. w sprawie sygn. akt IVKK 407/03). Po to zaś by dowodowi przyznać walor wiarygodności przede wszystkim musi on być logiczny, konsekwentny i stanowczy. Równocześnie zarówno nauka prawa karnego jak i orzecznictwo sądowe uznają, że dopuszczalne i możliwe jest skazanie na podstawie jednego dowodu wskazującego na osobę sprawcy - co jest akceptowane także w odniesieniu do

świadka
koronnego,
(choć pamiętać
należy, że A.
D. (1) w tym
postępowaniu
takiego statusu
nie posiadał,
nie był nawet
tzw. „małym
świadkiem
koronnym”), a
tym samym
możliwość
orzeczenia o
winie w oparciu
o ww. dowód
(i to nawet w
sytuacji, gdy jest
on jedyny) jawi
się jako zgodne z
regułami
procedury
karnej. Istotne
jest by relacje
takiego świadka
(zeznania, czy
składane
wcześniej
wyjaśnienia)
były pełne - nie
wybiórcze, ani
jednostronne,
nie umniejszały
własnej roli
w popełnionym
przestępstwie, a
także by były
konsekwentne (tak
przykładowo
por.: Wyrok
Sądu
Najwyższego z
dnia 10 listopada
2009 r., II KK
155/09)

Zebrany w
niniejszej
sprawie materiał

dowodowy, w tym wyjaśnienia i zeznania świadka A. D. (1), należyce został poddany przez Sąd I instancji wszechstronnej ocenie na co wskazuje - choć także lakoniczna - treść pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku.

To, że oskarżeni konsekwentnie nie przyznawali się do popełnienia zarzucanych im czynów nie skutkuje oceną, że opozycyjne do ich stanowiska zeznania świadka A. D. wskazujące na udział oskarżonych w ustalonych przestępstwach nie są wystarczające do uznania winy.

Kontrola odwoławcza w sprawie przez Sąd Apelacyjny wykazała, że dokonana przez Sąd I instancji analiza zeznań świadka A. D. (1), zaprezentowana

w pisemnych motywach wyroku generalnie jest jasna, logiczna i kompletna, a tym samym przekonująca. Pokreślenia przy tym wymaga, że skoro świadek A. D. szczegółowo relacjonował zdarzenia w których sam uczestniczył, konsekwentnie podawał istotne szczegóły do wszystkich przypisanych oskarżonym przestępstw, nie umniejszając przy tym swojej roli w tymże procederze, nadto zeznania te są stanowcze - to brak jest podstaw do zakwestionowania wiarygodności tego świadka. Tak zaprezentowana ocena dowodu uwzględnia w należytych stopniu zasady logicznego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego co powoduje, że pozostaje ona pod ochroną art. 7 k.p.k. Apelacje obrońców

oskarżonych nie dostarczyły natomiast argumentów mogących powyższą ocenę podważyć.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego – w uzupełnieniu argumentacji Sądu I instancji – należało by dodać, czy zwrócić uwagę, że w toku postępowania przed Sądem na rozprawach świadek A. D. (1) przesłuchiwany był:

czterokrotnie przez pierwszy skład Sądu rozpoznającego niniejszą sprawę na przestrzeni czasu od (...) (karty 3672 – 3701, 3817 – 3846, 5916 – 5941, 5999-6011, 6174-6180) na przestrzeni tych ponad dwóch lat – jak wynika z protokołów rozpraw - zawsze jego zeznania były wypowiedzią spontaniczną, samodzielną, po czym odpowiadał na pytania Sądu i stron. Nie

poprzestano na tym by odczytać jego zeznania złożone w toku postępowania przygotowawczego i podtrzymaniu ich przez świadka – jak często bywa w praktyce w podobnych przypadkach. Zeznania i wyjaśnienia odczytano dopiero na rozprawie w dniu(...)

Przed Sądem Okręgowy w składzie, w którym wydano zaskarżony wyrok świadek A. D. (1) składał zeznania dwukrotnie (...)
- (...)- (...), (...)- (...)
– niemalże 2 lata po ostatnim przesłuchaniu. Wówczas także nie poprzestano na odczytaniu jego wcześniejszych zeznań i wyjaśnień. Wyjaśnienia te składał spontanicznie, a zostały odczytane wobec nie pamiętania szczegółów. Trudno przyjąć, że swych zeznań

czy wyjaśnień
świadek A. D.
„nauczył się”
tak doskonale.
W ocenie Sądu
Apelacyjnego
ocena, że
zeznania te są
konsekwentne,
zgodne z
zasadami
logicznego
rozumowania i
doświadczenia
życiowego jest w
pełni
uprawniona.

Pamiętać należy,
że przy
„dowodzie z
pomówienia” nie
jest konieczne,
aby relacje
pomawiającego
były
potwierdzone
innymi
dowodami co do
każdego
opisywanego
przez niego
zdarzenia.
Potwierdzenie
innymi
dowodami, co
najmniej części
przestępstw
opisywanych
przez
pomawiającego
daje podstawy
do pozytywnego
zweryfikowania
pozostałych jego
relacji
dotyczących
innych
przestępstw
popelnionych

przez tego
samego sprawcę.

W dalszej części
Sąd Apelacyjny
podzielił
stanowisko Sądu
I instancji, że
wyjaśnienia
oskarżonych, w
których nie
przyznali się oni
do popełnienia
przypisanych im
czynów są
niewiarygodne i
stanowią
realizację
przyjętej przez
oskarżonych
linii obrony,
która miała
umożliwić im
uniknięcie lub
umniejszenie
odpowiedzialności
karnej.

Wyjaśnienia te
były sprzeczne z
innymi
wiarygodnymi
dowodami, które
wskazywały na
sprawstwo i
winę
oskarżonych.

Chodzi tu przede
wszystkim o
zeznania
świadków,
protokoły
przeszukań,
opinie biegłych i
nagrania
rozmów w
ramach
prowadzonych
kontroli
operacyjnych. W
konfrontacji z

tymi dowodami,
które tworzyły
logiczną i spójną
całość,
wyjaśnienia
oskarżonych
musiały być
ocenione jako
nieprawdziwe.

Zeznania

świadków: M. Z.
(1) (akta sprawy
II K 34/10 Sądu
Okręgowego w
Zielonej Górze k.
82-84, 213-215,
239, 507-508,
704-708, Tom
A k. 5632-5636,
7604-7607) Ł. R.
(Tom A – k.
7604 w zw. z
569-571, (...)-
(...)) Ł. W. (Tom
A – k. 353-359,
3625-3634 oraz
akta sprawy II
K 34/10 Sądu
Okręgowego w
Zielonej Górze
- k. 55-59,
204-207,
485-486,
703-704), G. K.
(Tom D – k.
9-10, Tom A
– k. 6236,
7867-7868) - K.
W. (1) (Tom D
– k. 1-2, Tom A
– k. 2501-2502,
82-65- (...)- (...))
- S. M. (3) (Tom
A – k. 238-239,
5103-5106,
7607-7608) A.
W. (Tom A
– k. 510-512,
2232-2233,

7608-7609) -
M. S. (2) (Tom
A - k. 533-534,
2233-2234,
7609) - T. K.
(Tom B - k.
197-200, Tom
A - k. 2261,
7626-7627) i
J. W. -
(poprzednio
M.-K.) (Tom B -
k. 205-207, Tom
A - k. 2261,
7626) - Ł. S.
(1) (Tom B - k.
73-76, 890-893,
Tom A - k. 2260,
7709-7710) D.
O. (Tom F
- k. 26-29,
30-31, 119-120,
138-140, Tom A
- k. 3169-3174,
5146-5148,
7872-7873) M.
M. (1) (Tom
B - k. 81-84,
107-109,
815-818,
900-902, Tom A
- k. 852-855,
3163-3167), M.
M. (2) (Tom F -
k. 32-36, 37-39,
143-145, Tom A
- k. 852-855,
3167-3169,
8415-8417) K.
W. (2) (Tom C -
k. 42-43, Tom A
- k. 2503-2504,
7866-7867) J. P.
(1) (Tom C - k.
32-33, 175-177)
H. F. (Tom H -
k. 18-19, Tom A
- k. 2504-2509,
7868-7869) H.
M. (Tom H -

k. 12-13, 14-15, 204-205, Tom A – k. 4652-4666, 8263-8265) E. L. (Tom H – k. 3-5, 6-7, Tom A – k. 3634-3644, 4002-4021) M. U. (Tom H – k. 95-96, Tom A – k. 2911-2913) J. P. (2) (Tom A – k. 6518-6519, 7779) Sąd I instancji uznał za wiarygodne, albowiem były konsekwentne, logiczne, a także zgodne z zasadami doświadczenia życiowego. Sąd nie miał podstaw, aby uznać je za niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy. Wszystkie ww. osoby są dla oskarżonych osobami obcymi i nie miały powodów, aby celowo i nieprawdziwie zeznawać na ich korzyść, bądź niekorzyść. Z tych samych powodów nie można im zarzucić, że byli nieobiektywni lub stronniczy. Ewentualne rozbieżności w poszczególnych zeznaniach

świadków składanych na różnych etapach postępowania karnego niewątpliwie wynikały z upływu czasu i związanego z tym procesu zapominania szczegółów, a nie z chęci celowego wprowadzenia w błąd organów ścigania lub wymiaru sprawiedliwości. W szczególności wskazać należy na zeznania świadków M. M. (2) ps. (...), D. O. ps. (...), M. M. (1) ps. (...) – pierwotnie także oskarżonych w niniejszej sprawie wobec których zapadły wyroki (...).12.2010r. Sąd Apelacyjny podzielił tą opinię i ocenę Sądu Okręgowego.

Natomiast zeznania świadków O. G. (Tom B – k. 173-174, Tom A – k. 2258-2260, 7627-7628) O. D. ps. (...) (Tom B – k. 61-64, 99-101, 187-209, 390-391, 670-675,

898-899,
1019-1020, Tom
A - k. 31-58-
(...), 7870- (...)
Ł. M. (Tom
F 12 - k.
16-20, 21-23,
42-43, Tom A
- k. 4028-4031,
7873-7874)
zasługiwały na
wiarę tylko te
złożone na
etapie
postępowania
przygotowawczego.

Świadkowie
przesłuchani
wówczas w
charakterze
podejrzanych
przyznali się
do stawianych
im zarzutów
i złożyli
wyjaśnienia
obciążające
oskarżonych.
Składając
zeznania przed
Sądem nie
podtrzymali ich,
a jednocześnie
nie potrafili
tego logicznie
i racjonalnie
wyjaśnić.

Podobnie było
z zeznaniami
H. M., która
odwołując swoje
wcześniejsze
zeznania
twierdziła, że
wywierano na
nią presję.
Zeznaniom tym
przeczą zeznania
świadków S. O.

i P. S. (1) –
funkcjonariuszy
Policji.

Wbrew
zarzutom
apelacji, w
ocenie Sądu
Apelacyjnego
zgromadzony w
sprawie materiał
dowodowy
dawał w pełni
podstawy do
poczynionych
przez Sąd I
instancji ustaleń
faktycznych, a
wina i
sprawstwo
oskarżonych w
zakresie
przypisanych im
czynów nie
budziły
wątpliwości
Sądu.

Podnoszone w
apelacjach
zarzuty w
zakresie oceny
zeznań
świadków i
wyjaśnień
oskarżonych
stanowią w
ocenie Sądu
Apelacyjnego li
tylko polemikę z
oceną dokonaną
przez Sąd I
instancji.

Wskazać należy,
że apelacje
obrońców
kwestionując
zeznania i
wyjaśnienia
świadka A. D.

(1) pomijają te wszystkie dowody – wskazane przez Sąd Okręgowy i obecnie w niniejszym uzasadnieniu – które przynajmniej częściowo potwierdzają zeznania świadka A. D. (1).

To właśnie zeznania świadka A. D. (1) w powiązaniu z materiałem dowodowym uzyskanym w czasie prowadzenia kontroli operacyjnych, w powiązaniu z zeznaniami wyżej wskazanych i powołanych świadków, pozwolił Sądowi I instancji poczynić ustalenia faktyczne jak w zaskarżonym wyroku.

Oskarżonemu D. S. Sąd I instancji przypisał popełnienie w okresie od lipca 2009r. do listopada 2009r. w G. wspólnie i w porozumieniu

z M. P. , R.
S. (1) i T. B.
(1) przestępstwa
określonego w
art. 204 § 1 i 2
kk w zw. z art. 11
§2kk w zw. z art.
12kk.

Oskarżony
konsekwentnie
podnosił, że w
lipcu i do
(...) przebywał
w Zakładzie
Karnym, gdzie
odbywał karę
pozbawienia
wolności. Zarzut
ten okazał się
zasadny, gdyż
jak wynika z
wydruku NOE-
SAD faktycznie
D. S. w okresie
od (...) odbywał
karę 1 roku
i 6 miesięcy
pozbawienia
wolności
orzeczoną
Wyrokiem Sądu
Rejonowego w
G. z dnia (...)w
sprawie o sygn.
akt (...)Dlatego
uwzględniając
powyższe Sąd
Apelacyjny
zmienił
zaskarżony
wyrok w punkcie
65 w ten sposób,
iż przyjął, że
przypisany mu
czyn oskarżony
D. S. popełnił w
okresie od (...)

W zakresie udziału oskarżonego D. S. w przestępstwie zeznania pokrzywdzonej H. M. były konsekwentne. Rozpoznała ona oskarżonego i wskazała, że brał udział w przestępstwie. Z uwagi na upływ czasu Sąd Apelacyjny przyjął, że czas okres podawany przez świadka był inny.

Sąd Apelacyjny nie uznał także za zasadne zarzutów podnoszonych w złożonych apelacjach o rażącej niewspółmierności kar wymierzonych oskarżonym.

O rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art. 438 pkt.4 kpk nie można mówić w sytuacji, gdy Sąd – tak jak w przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy w Poznaniu – wymierzając kary uwzględnił

wszystkie okoliczności wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami wymiaru. O rażącej niewspółmierności kary nie można mówić także wówczas, gdy – tak jak było w przedmiotowej sprawie – granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego ustawową / art. 53 § 1 kk/ zasadę sądowego wymiaru, nie zostały przekroczone. Trzeba pamiętać, że rażąca niewspółmierność kary, o jakiej mowa w art. 438 pkt. 4 kpk może zajść tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć wpływ na wymiar kary, można by przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną w I instancji, a karą,

która byłaby
prawidłowa w
świecie dyrektyw
art. 53 kk. W
przedmiotowej
sprawie taka
okoliczność nie
zachodzi. O
rażącej
niewspółmierności
kary w
rozumieniu art.
438 pkt. 4
kpk nie można,
zatem mówić
w sytuacji, gdy
Sąd wymierzając
kary
oskarżonym,
uwzględnił
wszystkie
okoliczności
wiążące się z
poszczególnymi
dyrektywami i
wskaźnikami jej
wymiaru.
Innymi słowy
nie można
mówić o rażącej
niewspółmierności
kary wówczas,
gdy granice
swobodnego
uznania
sędziowskiego,
będącego zasadą
sądowego
wymiaru kary,
nie zostały
przekroczone. W
przedmiotowej
sprawie nie
można mówić
zaś o
przekroczeniu
swobodnego
uznania
sędziowskiego,
ani o

niewwzględnieniu okoliczności wiążących się z ustawowymi dyrektywami. Nie sposób też uznać, aby kary wymierzone oskarżonym były karami w społecznym odczuciu niesprawiedliwymi. Zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen można zaś w zasadzie podnieść wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa jak i osobowości sprawcy, stając się w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą.

Fakt, że od popełnienia przypisanych oskarżonym przestępstw minęło ponad 10 lat w sam sobie nie może wpływać na wymiar kary. W pierwszej

kolejności
stwierdzić
należy, że o
czasie trwania
postępowania w
niniejszej
sprawie
zdecydowały
dwie
okoliczności –
choroba
sędziego z
pierwszego
składu sądu
i konieczność
prowadzenia
rozprawy od
początku, a z
drugiej strony
postawa
oskarżonych, a
także ich
obrońców w
toku
postępowania
przyczyniła się
do wydłużenia
czasu jego
trwania. Czas
jaki upłynął
od popełnienia
przestępstwa nie
może mieć tak
decydującego
wpływu na
wymiar kary,
gdyż gdyby tak
było to
najprostszym
sposobem
uzyskania
łagodniejszej
kary była by
destrukcja
procesowa ze
strony
oskarżonych i
dążenie do

wydłużenia postępowania.		
Wniosek		
	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		

0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
<p>0.1Zmieniono zaskarżony wyrok w punkcie 65 w ten sposób, iż przyjęto, że przypisany mu czyn oskarżony D. S. popełnił w okresie od (...) do (...)</p> <p>0.2W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymano w mocy</p>		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Powody przedstawiono powyżej		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany	
0.0.1Zmieniono zaskarżony wyrok w punkcie		

<p>65 w ten sposób, iż przyjęto, że przypisany mu czyn oskarżony D. S. popełnił w okresie od (...)</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Oskarżony D. S. konsekwentnie podnosił, że w (...) przebywał w Zakładzie Karnym, gdzie odbywał karę pozbawienia wolności. Zarzut ten okazał się zasadny, gdyż jak wynika z wydruku NOE-SAD faktycznie D. S. w okresie od(...)odbywał karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną Wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia(...) w sprawie o sygn. akt (...) Dlatego uwzględniając powyższe Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 65 w ten sposób, iż przyjął, że przypisany mu czyn oskarżony</p>	

<p>D. S. popełnił w okresie od (...)</p> <p>W zakresie udziału oskarżonego D. S. w przestępstwie zeznania pokrzywdzonej H. M. były konsekwentne. Rozpoznała ona oskarżonego i wskazała, że brał udział w przestępstwie. Z uwagi na upływ czasu Sąd Apelacyjny przyjął, że czas okres podawany przez świadka był inny.</p>			
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</p>			
<p>1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylecia</p>			
<p>2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	

	przewodu całości	w	
Zwiążle powodach uchylenia	o		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiążle powodach uchylenia umorzenia wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o i ze		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiążle powodach uchylenia	o		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3.	Zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów A. R., M. W., P. S. (2), T. T., W. Z., H. B., C. R. prowadzących Kancelarie Adwokackie w P. po (...),- zł – w tym VAT ((...)) złotych tytułem obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym.	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
4.	O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art.636 § 2 kpk w zw. z art.633 kpk, a opłatę wymierzył oskarżonym zgodnie z treścią art.8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych i tak: Zasądzono od	

	oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów procesu za postępowanie odwoławcze w kwocie po 50,- (pięćdziesiąt) złotych od każdego z oskarżonych i wymierzono im opłaty za II instancję:	
7. PODPISY		
M. Ś. U. D. P. G.		